

ความคิดเห็นของนักศึกษาศาสนาบัณฑิตพัฒนศิลป์
ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงผลงานศิลป ดนตรี

ปริญญานิพนธ์
ของ
นพคุณ สดประเสริฐ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
พฤษภาคม 2552

ความคิดเห็นของนักศึกษาศาสนาบัณฑิตพัฒนศิลป์
ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี

ปริญญานิพนธ์
ของ
นพคุณ สุธประเสริฐ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
พฤษภาคม 2552
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความคิดเห็นของนักศึกษาศาสนาบัณฑิตพัฒนศิลป์
ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงผลงานศิลป ดนตรี

บทคัดย่อ
ของ
นพคุณ สุดประเสริฐ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
พฤษภาคม 2552

นพคุณ สุดประเสริฐ. (2552), *ความคิดเห็นของนักศึกษสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อการเข้าร่วม*

กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม :

อาจารย์ ดร. สุพร ตั้งสมรพงษ์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วัฒนารงค์

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษา ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 4 ด้าน คือ ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางศิลปะ และด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ จำแนกตามเพศ ชั้นปี คณะวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 – 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จากคณะศิลปนาฏดุริยางค์ และคณะศิลปศึกษา จำนวนทั้งสิ้น 693 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแบบของไลเคิร์ท สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที การทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียว และการทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ

ผลการวิจัย พบว่า

1. นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้านว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก
2. นักศึกษาชายและนักศึกษานักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักศึกษาที่ศึกษาในคณะวิชาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ ที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ไม่แตกต่างกัน

BUNDIT-PATANASILPA INSTITUTE STUDENTS' OPINIONS TOWARDS
THE PARTICIPATION IN DRAMATIC AND MUSICAL ACTIVITIES

AN ABSTRACT

BY

NOPPHAKOON SUDPRASERT

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Higher Education
at Srinakharinwirot University

November 2009

Nopphakoon Sudprasert. (2009). *Bundit-Patanasilpa Institute Students' Opinions Towards the Participation in Dramatic and Musical Activities*. Master thesis, M.Ed. (Higher Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr. Suwaporn Tungsomworapongs, Asst. Prof. Dr. Achara Wattananarong

This study is aimed at studying and comparing student's opinions on their the participation in 4 aspects of Bundit-Patanasilpa Institute's Dramatic and Musical Activities in regard to management, professional value, artistic value and personality development classified by gender, educational levels, major fields of study and grade point average (GPA). The samples were 693 undergraduate students, studying in the 2nd – 5th years of faculty of Arts Education and the Faculty of Music and Drama, Bundit-Patanasilpa Institute, in the first semester of the 2008 academic year. The instrument used for data collection was five-point Likert scale questionnaires. Arithmetic mean, standard deviation, t-test, one-way analysis of variance and Scheffe's paired test were statistically used for data analysis.

The research finding revealed that:

1. Students perceived the participation in dramatic and musical activities in overall and each aspect at a highly appropriate level.
2. No significant differences were found in the opinions of male and female students on the participation in Bundit-Patanasilpa Institute's dramatic and musical activities in overall and each aspect.
3. No significant differences were found in the opinions of students with different educational levels on the participation in Bundit-Patanasilpa Institute's dramatic and musical activities in overall and each aspect, except in the aspect of dramatic and musical activity management which was significantly different at the .05 level.
4. No significant differences were found in the opinions of students with different major fields on the participation in Bundit-Patanasilpa Institute's dramatic and musical activities in overall and each aspect, except in the aspect of personality development which was significantly different at the .05 level.

5. No significant differences were found in the opinions of the students with different grade point average (GPA) on the participation in Bundit-Patanasilpa Institute's dramatic and musical activities in overall and each aspect.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
ความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงผลงานศิลป ดนตรี
ของ
นพคุณ สดประเสริฐ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
วันที่ เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2552

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

.....ประธาน
(อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมรพงษ์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนางรงค์)

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ นิภา ศรีไพโรจน์)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมรพงษ์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนางรงค์)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร. ชนัย วรรณะลี)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาของอาจารย์ ดร. สุวพร ตั้งสมวรพงษ์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วัฒนาณรงค์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ท่านทั้งสองได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษา ตรวจสอบ แก้ไข ข้อบกพร่องต่างๆ ตลอดจนให้คำแนะนำ ในการทำวิจัยตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. จารุวรรณ สกุลคู มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อาจารย์ ดร. ชนัย วรรณะลี และ อาจารย์ ดร. ศุภชัย จันท์สุวรรณ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่กรุณาให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ทรงคุณค่ายิ่งในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิ และเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบสอบถามในการทำปริญญานิพนธ์สำหรับการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ในภาควิชาการอุดมศึกษาทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อันทรงคุณค่าแก่ผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณอาจารย์นิวัฒน์ สุขประเสริฐ ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์ ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยได้ศึกษาต่อ

ขอขอบพระคุณผู้บริหาร และคณะครู วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ทุกท่าน ที่มีส่วนช่วยให้การทำปริญญานิพนธ์มีอุปสรรคน้อยลง อำนวยความสะดวกในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบคุณนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ทุกคนที่ได้กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณ พี่ๆ เพื่อนๆ นิสิตปริญญโท ภาคพิเศษ รุ่น 13 สาขาวิชาการอุดมศึกษา ทุกท่านที่ให้อกำลังใจตลอดมา และขอขอบคุณ นางสาวสาริตา ประทีปช่วง นางสาวจารุวรรณ คงขุนเทียน และนายอนุภาพ ศิริโสม ที่คอยช่วยเหลือและเป็นที่กำลังใจอันสำคัญยิ่งในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

คุณค่าและประโยชน์ที่พึงได้จากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นการบูชาพระคุณ บิดา มารดา ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกๆ ท่าน ที่ได้อบรม สั่งสอน ถ่ายทอดวิชาความรู้ ทำให้ผู้วิจัย ประสบความสำเร็จในการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้

นพคุณ สุขประเสริฐ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	7
ความสำคัญของการวิจัย.....	7
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	7
ตัวแปรที่ศึกษา.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
สมมุติฐานในการวิจัย.....	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
ความหมายของกิจกรรมนักศึกษา.....	11
วัตถุประสงค์ของกิจกรรมนักศึกษา.....	12
ความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษา.....	15
ประเภทของกิจกรรมนักศึกษา.....	17
การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของนักศึกษา.....	20
บทบาทของงานกิจกรรมนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา.....	21
ตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา.....	23
ความเป็นมาและการจัดดำเนินงานของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.....	25
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	33
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	33
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	34
การเก็บรวบรวมข้อมูลและการจัดกระทำข้อมูล.....	35
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	55
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	55
วิธีดำเนินการวิจัย.....	55
สรุปผลการวิจัย.....	56
การอภิปรายผล.....	56
ข้อเสนอแนะ.....	65
ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้.....	65
ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	66
บรรณานุกรม.....	67
ภาคผนวก.....	75
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	76
ภาคผนวก ข หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย.....	83
ภาคผนวก ค รายชื่อผู้เชี่ยวชาญและหนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพ ของแบบสอบถาม.....	85
ภาคผนวก ง ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ และค่าอำนาจจำแนกรายข้อ...	89
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	92

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 หลักสูตรปริญาตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.....	28
2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาคณะศิลปนาฏดุริยางค์ และคณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.....	33
3 จำนวนและร้อยละของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา.....	39
4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน.....	40
5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี เป็นรายชื่อ.....	41
6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี เป็นรายชื่อ.....	42
7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ด้านคุณค่าทางศิลปะ เป็นรายชื่อ.....	43
8 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ เป็นรายชื่อ.....	45
9 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ.....	46
10 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามชั้นปี.....	47
11 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะวิชา.....	48

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
12 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	49
13 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดง นาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ.....	50
14 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดง นาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามชั้นปี.....	51
15 การทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรม การแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ด้านการจัดดำเนินงาน กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี จำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่.....	52
16 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดง นาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะวิชา.....	53
17 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดง นาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	54

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สถาบันอุดมศึกษา เป็นสถาบันการศึกษาระดับสูงที่มีความสำคัญต่อสังคม และประเทศชาติ เพราะเป็นแหล่งวิชาการและวิชาชีพชั้นสูงในสาขาต่างๆ ที่มีความจำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ ภารกิจที่สำคัญของสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาโดยทั่วไปนั้น คือ การสอนวิชาการ และวิชาชีพ การวิจัย การบริการทางวิชาการ และการทะนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม (สำเนา ขจรศิลป์. 2538: 1) ภารกิจเกี่ยวกับการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมมีความสำคัญในการจรรโลงไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรมของชาติ โดยได้กำหนดไว้เป็นหนึ่งในภารกิจหลักที่สำคัญของสถาบันอุดมศึกษา ดังที่ ประกอบ คุปรัตน์ (2536: 1) กล่าวว่าการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นกลไกสำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ ซึ่งมีความจำเป็นต้องพัฒนาและปรับบทบาทเพื่อให้ทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างองค์ความรู้ การพัฒนาวิชาการและบุคลากรในองค์กรเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับอนาคตที่จะมาถึง สถาบันระดับอุดมศึกษา จำเป็นต้องอนุรักษ์สิ่งที่ดีงามต่างๆ ในสังคม ประกอบกับการชี้นำสังคมมิให้เสื่อมทรามด้วย

นอกจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ได้ให้ความสำคัญในเรื่องของศิลปวัฒนธรรมของชาติ ที่บัญญัติไว้หลายมาตราด้วยกัน เช่น มาตรา 81 ที่กล่าวถึงทั้งภาครัฐและเอกชนควรให้การสนับสนุนการค้นคว้าวิจัยในศิลปะวิทยาการต่างๆ เร่งรัดพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาประเทศ พัฒนาวิชาชีพครู และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะ และวัฒนธรรมของชาติ หรือ มาตรา 289 ที่กล่าวถึงองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีหน้าที่บำรุงรักษาศิลปะ จารีต ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น เป็นต้น ซึ่งจะเห็นว่าศิลปวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความเจริญรุ่งเรืองของชาติ ดังพระราโชวาทของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (2552: ออนไลน์) ในพระราชพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ. 2537 ณ หอประชุม มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ ความว่า “งานด้านการศึกษา ศิลปะ และวัฒนธรรมนั้น เป็นงานสร้างสรรค์ความเจริญทางปัญญาและจิตใจ ซึ่งเป็นทั้งต้นเหตุทั้งองค์ประกอบ ที่ขาดไม่ได้ของความเจริญด้านอื่นๆ ทั้งหมด และเป็นปัจจัยที่จะช่วยให้เรารักษาและดำรงความเป็นไทยไว้ได้สืบไป ทุกคนจึงต้องทำความเข้าใจในความสำคัญข้อนี้ให้ถ่องแท้ และต้องสำนึกตระหนักในหน้าที่ ในความผูกพันอันมีอยู่ต่อบ้านเมืองและสังคม แล้วเพียรพยายามปฏิบัติงานของตนด้วยความตั้งใจ จริงจังและด้วยความรับผิดชอบอย่างสูง เพื่อให้งานที่ทำบังเกิดผลเป็นประโยชน์ เป็นความเจริญมั่นคงแก่ประเทศชาติอย่างแท้จริง”

ในการผลิตบัณฑิตเพื่อเป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศนั้น จึงต้องผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์ทั้งวิชาชีพชั้นสูง สติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกายและจิตใจ ให้มีความรู้และทัศนคติที่กว้างไกลเพื่อพัฒนาสังคมและประเทศชาติ อาจกล่าวได้ว่าหน้าที่หลักของสถาบันอุดมศึกษาไม่เพียงแต่สอนวิชาชีพในห้องเรียนเท่านั้น จะต้องพัฒนานักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์ ดังนั้นในการผลิตบัณฑิตให้มีคุณสมบัติดังที่กล่าวมา การเรียนการสอน ทางวิชาการในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว ไม่อาจก่อให้เกิดลักษณะดังกล่าวได้ ซึ่งสอดคล้องกับ สุวพร ตั้งสมวรพงษ์ (2545: 2) ที่กล่าวว่า การพัฒนานักศึกษาให้มีคุณภาพมีความเป็นคนที่สมบูรณ์ทั้งทางสติปัญญา ร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคมย่อมไม่อาจสำเร็จได้ด้วยการศึกษาในห้องเรียนตามหลักสูตรต่างๆ ที่สถาบันกำหนดให้เรียนแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังมียุทธศาสตร์ประกอบอื่นๆ ที่มีส่วนสำคัญในการสร้างเสริมเติมเต็มให้กระบวนการจัดการศึกษาดังกล่าวประสบความสำเร็จตามเป้าหมายได้ ซึ่ง วิจิตร ศรีสอาน (2537: 1) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า หลักสูตรในระดับอุดมศึกษาโดยทั่วไปมักมีข้อจำกัดทางวิชาการ กล่าวคือ ไม่สอดคล้องกับการสร้างเสริมพัฒนาการรอบด้านของนักศึกษา เนื่องด้วยระเบียบวิธีและเวลาอันจำกัด ดังนั้นการที่จะพัฒนานักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์ในทุกๆ ด้าน จำเป็นที่จะต้องอาศัยกระบวนการ หรือกลวิธีที่จะช่วยให้เกิดการพัฒนาดังกล่าว นั่นคือ กิจกรรมนักศึกษา (Student Activities) งานในด้านกิจกรรมนักศึกษานี้ สถาบันอุดมศึกษาถือว่าเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาคุณสมบัติ เสริมสร้างบุคลิกภาพ และสมรรถภาพในด้านต่างๆ ให้เกิดขึ้นในตัวนักศึกษา นอกเหนือไปจากการฟังคำบรรยายในชั้นเรียน และการศึกษาตามหลักสูตร เพื่อที่จะได้ทำให้สำเร็จเป็นบัณฑิตที่เพียบพร้อมไปด้วยความรู้ ความสามารถ มีวิจรรณญาณ เสียสละต่อส่วนรวม มีคุณธรรมและสุขภาพพลานามัยแข็งแรง นอกจากนี้ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530: 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษา ว่าเป็นการให้โอกาสแก่นิสิตนักศึกษาที่จะเรียนรู้การอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคม ตลอดจนการสร้างบุคลิกภาพ พัฒนาลัษณะและพฤติกรรมของตนเองให้พร้อมที่จะเป็นคนที่สมบูรณ์ จากความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษานั้น ทำให้สถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ต้องให้ความสำคัญกับกระบวนการจัดการศึกษาที่สมบูรณ์ โดยการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นทั้งในเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และกิจกรรมที่จัดขึ้นนอกห้องเรียน ทั้งในและนอกสถานศึกษา ทั้งนี้เพราะกิจกรรมนอกหลักสูตรถือได้ว่าเป็นส่วนสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาคุณสมบัติ การแสดงความสามารถ การตัดสินใจ การทำงาน รู้จักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีในสังคมของนักศึกษาเอง เสริมสร้างบุคลิกภาพและสมรรถภาพในด้านต่างๆ ให้เกิดขึ้นในตัวนักศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาเพื่อเสริมสร้างความรู้ทางวิชาการและวิชาชีพ ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาจึงควรเน้นกิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือกิจกรรมนอกหลักสูตรควบคู่กันไป ด้วย โดยในการจัดกิจกรรมต่างๆ ต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างจุดมุ่งหมายของหลักสูตรในการจัดกิจกรรมนักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมให้มากที่สุด โดยสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ได้จัดกิจกรรมนิสิตแตกต่างกันไปหลายรูปแบบ ให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมตามความสมัครใจและ

ความถนัดของบุคคลนั้น นอกจากนี้ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2549: 20) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมเพื่อให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกับผู้อื่นผ่านทางกิจกรรม 2 รูปแบบ ได้แก่

1. กิจกรรมพัฒนาที่สถาบันจัดให้นักศึกษา เช่น กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์เพื่อพัฒนาสถาบันของตน วัด สิ่งสาธารณะประโยชน์ ลอกคูคลอง การศึกษานอกสถานที่ การเชิญวิทยากรมาให้ความรู้ การฝึกงาน หรือการทำงานระหว่างสถานศึกษา

2. กิจกรรมที่ผู้เรียนจัดเอง ซึ่งเดิมเป็นการจัดกิจกรรมที่เป็นของผู้เรียน รูปแบบนี้ยังคงมีอยู่เพื่อให้ผู้เรียนได้มีพัฒนาความเป็นผู้นำ การจัดการ ตลอดจนการฝึกการดำเนินงานในกลุ่มสมาชิกของตนเอง เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในรูปของสโมสรหรือชมรมต่างๆ

ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาจะต้องจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถของตนเองตามศักยภาพ ทำให้สถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ได้ตระหนักถึงความสำคัญในการจัดกิจกรรมนักศึกษา เพื่อมุ่งหวังต้องการให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมให้มากที่สุด โดยสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ได้จัดกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกันไปหลากหลายรูปแบบ และเน้นให้นักศึกษาร่วมปฏิบัติกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข เกิดการเรียนรู้และพัฒนาองค์รวมของนักศึกษาให้มีความสมบูรณ์พร้อมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม แต่จากปัญหาการดำเนินกิจกรรมนักศึกษาในอดีตที่ผ่านมา จากการสำรวจข้อมูลพื้นฐานด้านกิจกรรมนักศึกษาโดยทั่วไปของสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐและของเอกชน พบว่า นักศึกษาไม่เห็นความสำคัญของการเรียนรู้จากการทำกิจกรรมรวมถึงนิสิตนักศึกษามีภาระการเรียนมาก ทำให้มีเวลาในการทำกิจกรรมน้อย (ทบทวนมหาวิทยาลัย.2537: 34) จากปัญหาดังกล่าวทำให้สถาบันอุดมศึกษาได้มีนโยบายให้นิสิตได้เข้าร่วมกิจกรรมควบคู่ไปกับการเรียนของนักศึกษา

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เป็นสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาหนึ่งที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีด้านช่างศิลป์ นาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ ทั้งไทยและสากล และศิลปวัฒนธรรม มีความเป็นมาในการจัดตั้งสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยเริ่มต้นมาจากการมศิลปากร เป็นสถาบันการศึกษาด้านศิลปะที่มุ่งสร้างสรรค์ศาสตร์แห่งศิลป์ ผลิตบัณฑิตให้มีความเป็นเลิศทางศิลปะ ควบคู่คุณธรรม เพื่อผดุงรักษาและสืบสานศิลปวัฒนธรรมของชาติ เปิดดำเนินการสอนครั้งแรกใน 3 คณะ คือ คณะศิลปวิจิตร คณะนาฏศิลป์ดุริยางค์ และคณะศิลปศึกษา ตั้งแต่วันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2542 เป็นสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาด้านศิลปวัฒนธรรมช่างศิลป์ นาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ มีหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติ (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. 2549: 1) คือ

1. ด้านการผลิตบัณฑิต ได้กำหนดเป้าหมายที่จะพัฒนาคุณลักษณะของบัณฑิตให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ คือ บัณฑิตจะต้องมีความรู้คู่คุณธรรม รอบรู้งานศิลปะด้านช่างศิลป์ นาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการอนุรักษ์ พัฒนา และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมอันเป็นมรดกล้ำค่าของชาติ

2. ด้านการวิจัย มุ่งส่งเสริมและพัฒนากิจการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ควบคู่ไปกับการกระบวนการเรียนการสอน เน้นการพัฒนาองค์ความรู้และการพัฒนาต้นแบบ

3. ด้านบริการสังคม มุ่งให้บริการวิชาการแก่สังคมด้วยการเผยแพร่ความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมทั้งในด้านช่างศิลป์ นาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ เพื่อพัฒนาจิตใจของประชาชนให้รักและชื่นชมในความงามของศิลปะ โดยจัดกระบวนการเรียนการสอนให้สัมพันธ์กับการบริการวิชาการสังคม และจัดกิจกรรมบริการวิชาการแก่สังคม

4. ด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์มีหลักสูตรและกิจการที่มุ่งปลูกฝัง เสริมสร้างให้มีความซาบซึ้ง และเห็นคุณค่าของศิลปวัฒนธรรม

วัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. 2549: 2) มีดังนี้

1. เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญในงานศิลปกรรม นาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ นำไปสู่อาชีพช่างศิลปกรรม ศิลปิน ครูศิลปะ นักวิชาการศิลปะ และนักบริหารวิชาชีพ

2. เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีจริยธรรม คุณธรรม และเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ และสามารถประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน สนับสนุนงานการศึกษา ค้นคว้าวิจัย และประยุกต์ใช้ความรู้ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เพื่อความเป็นเลิศในทางวิชาการศิลปะ

4. เพื่อให้ความร่วมมือและบริการสังคมทางด้านวิชาศิลปะสาขาต่างๆ อันจะยังประโยชน์แก่สังคมและประเทศชาติ

ดังนั้นพันธกิจหลักที่สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต้องตระหนักคือ เรื่องการอนุรักษ์ ทะนุบำรุง อนุรักษ์ และสืบทอดงานศิลปวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติด้วยการให้บริการแก่สังคมและประเทศชาติ งานส่วนใหญ่จะเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม มีทั้งงานระดับชาติ เช่นการแสดงและบรรเลงต้อนรับแขกต่างประเทศ หรือการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมในต่างประเทศ งานระดับหน่วยงานต่างๆ ทั่วไป หรือแม้กระทั่งงานบริการชุมชน ซึ่งส่วนใหญ่จะมุ่งไปเพื่อการเผยแพร่และปลูกฝังศิลปวัฒนธรรม หรือเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดในรูปแบบของการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี เป็นส่วนใหญ่ ในการร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับนาฏศิลป์ และดนตรีดังกล่าวนี้พบว่า นักศึกษาขาดแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม ในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ปัญหาในด้านการดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ดนตรีของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พบว่า อาจารย์ และนักศึกษาศาสนาบัณฑิตพัฒนศิลป์ ชั้นปีที่ 4 คณะศิลปศึกษาสาขานาฏศิลป์ไทย กล่าวถึง ความแตกต่างในเรื่องของค่าตอบแทนในการแสดงในงานราชการและงานนอกราชการ ซึ่งงานนอกราชการจะมีค่าตอบแทนในการแสดงที่สูงกว่างานแสดงในราชการ เป็นเหตุให้นักศึกษาเลือกที่จะไปแสดงในงานนอกราชการมากกว่า ทั้งนี้เพราะนักศึกษามีเหตุจำเป็นต้องใช้เงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการเรียน และการดำรงชีพ และในการคัดเลือกนักศึกษาที่ใช้ในการแสดง

นาฏศิลป์และดนตรีในด้านคุณลักษณะต่างๆ ที่มีการพัฒนาขึ้นในตัวนักศึกษาทั้งในด้านรูปร่างหน้าตา ความรู้ความสามารถ คุณธรรมจริยธรรมของทางสถาบันนั้นๆ (ดุษฎี มีป้อม, ปฎิมากร โกมลธร. 2550: สัมภาษณ์) นอกจากนี้ นิภา โสภาสัมฤทธิ์ และศุภชัย จันทรสุวรรณ (2551: สัมภาษณ์) ได้กล่าวถึง การคัดเลือกนักศึกษาเพื่อร่วมการแสดงนาฏศิลป์และดนตรีในแต่ละกิจกรรมว่า ต้องคำนึงถึงรูปร่างหน้าตา และความรู้ความสามารถเฉพาะตัวของนักศึกษาเป็นสำคัญ เช่น การคัดเลือกนักศึกษาให้รับบทบาทตัวละครหรือตัวเอกที่สำคัญในแต่ละเรื่อง แต่ละชุดการแสดงจะต้องพิถีพิถันเป็นอย่างยิ่ง นักศึกษาต้องมีคุณสมบัติพร้อมถ้าขาดคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่งก็จะไม่ได้รับคัดเลือกให้แสดงเป็นตัวละครที่สำคัญ นักศึกษาบางคนจึงไม่มีโอกาสได้ร่วมกิจกรรมการแสดง ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากพื้นฐานการเรียนรู้ของนักศึกษาแต่ละคนมีความแตกต่างกันในด้านทักษะความรู้ และบางครั้งในการจัดการแสดงใช้ระยะเวลาเพียงช่วงสั้นๆ จึงต้องคัดเลือกจากนักศึกษาที่มีทักษะการแสดง หรือเคยมีประสบการณ์ในการแสดงมาแล้ว เพื่อให้ฝึกซ้อมได้ในระยะเวลาอันสั้นและรวดเร็ว และจากการสัมภาษณ์นักศึกษาศาสนาบัณฑิตพัฒนศิลป์ ชั้นปีที่ 4 คณะศิลปศึกษาสาขานาฏศิลป์ไทย กล่าวถึงการคัดเลือกนักศึกษาที่ใช้ในการแสดงกิจกรรมนาฏศิลป์ดนตรีว่า ในการคัดเลือกส่วนใหญ่อาจารย์ผู้สอนจะเป็นผู้คัดเลือกนักศึกษาโดยใช้ประสบการณ์ของผู้สอนและความพึงพอใจส่วนบุคคลเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือก และกิจกรรมการแสดงต่างๆ ต้องผ่านการเห็นชอบของอาจารย์ผู้สอนก่อนทุกครั้ง จึงทำให้นักศึกษาบางคนที่มีความรู้ ความสามารถ และมีทักษะด้านนาฏศิลป์ดนตรีดี ไม่มีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมการแสดง (ชญญารักษ์ สอนองเกียรติ. 2551: สัมภาษณ์) นอกจากนี้ สมบูรณ์ บุญวงศ์ (2551: สัมภาษณ์) ยังกล่าวถึงการคัดเลือกนักศึกษาที่ใช้ในการแสดงของภาควิชาดุริยางคศิลป์ คณะศิลปนาฏดุริยางค์ มีนักศึกษาจำนวนน้อย จึงทำให้อาจารย์ผู้สอนมีโอกาสนในการคัดเลือกนักศึกษาน้อยลง ทั้งนี้เพราะนักศึกษาแต่ละคนมีทักษะแตกต่างกัน งานแต่ละครั้งจึงจำเป็นต้องใช้นักศึกษาที่มีความรู้ ความสามารถในระดับดี เพื่อเป็นการง่ายต่อการฝึกซ้อมและการจัดการแสดง เพราะการจัดการแสดงส่วนใหญ่จะใช้ระยะเวลาสั้น ด้วยเหตุนี้ทำให้นักศึกษาขาดความตระหนักถึงความสำคัญของศิลปวัฒนธรรมของชาติ นักศึกษาบางคนคิดถึงเพียงค่าตอบแทนและคะแนนเท่านั้น จึงจำเป็นต้องทำการอนุรักษ์ สืบสาน สร้างสรรค์ และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของชาติให้ดำรงอยู่ ทางสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต้องส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นผู้มีความรอบรู้และความชำนาญด้านศิลปะ โดยให้นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านการแสดงศิลปวัฒนธรรม ได้แก่ นาฏศิลป์ และดนตรี เช่น เพื่อสร้างทัศนคติที่ดี ตระหนักในหน้าที่ความรับผิดชอบ นอกจากนี้ยังเป็นการพัฒนานักศึกษาให้เป็นทรัพยากรบุคคลที่สมบูรณ์ทั้งร่างกายสติปัญญา สังคม อารมณ์ ความรู้ และมีคุณธรรมจริยธรรม

2. ปัญหาทางด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ดนตรี พบว่า นักศึกษาขาดความตระหนักถึงความสำคัญของศิลปวัฒนธรรมของชาติ นักศึกษาบางคนหวังเพียงค่าตอบแทนและคะแนนเท่านั้น ส่งผลให้นักศึกษาขาดความรับผิดชอบในวิชาชีพ ความขยันหมั่นเพียรในการศึกษาเล่าเรียนลดน้อยลง เพราะนักศึกษามุ่งเน้นแต่การศึกษาเล่าเรียนเฉพาะชุดการแสดง หรือการบรรเลงดนตรีที่

จะนำไปใช้ในงานแสดงนอกราชการเท่านั้น เนื้อหาวิชาในหลักสูตรที่จำเป็นต้องเรียนก็ไม่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนเท่าที่ควร ประกอบกับนักศึกษาที่ถูกคัดเลือกให้แสดงงานราชการบ่อยๆ ทำให้มีปัญหาในการเรียน เนื่องจากการฝึกซ้อมในกิจกรรมหรืองานต่างๆ ของทางสถาบันมีเวลาตรงกันกับเวลาเรียน จึงทำให้นักศึกษาด้อยคุณภาพและด้อยประสิทธิภาพลง (สมบุญ ณ อยุธยา. 2551: สัมภาษณ์)

3. ปัญหาด้านคุณค่าทางศิลปะ พบว่านักศึกษาให้ความสำคัญกับวิชาศิลปะในแขนงวิชานาฏศิลป์และดนตรีในเชิงธุรกิจมากขึ้น ในการจัดการแสดงในปัจจุบันนั้น นักศึกษาเริ่มนำวิชาความรู้ที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมาจากครู อาจารย์ตามแบบฉบับเดิมนำมาประยุกต์ผสมผสานกับแนวทางการแสดงแบบสมัยใหม่ ทั้งในด้านนาฏศิลป์และดนตรี ซึ่งในการแสดงบางชุดก็ไม่เหมาะสมทั้งในด้านการแต่งกาย วิธีการรำ การบรรเลงดนตรี และท่วงทำนองเพลงก็ไม่เหมาะสม ทั้งนี้การแสดงทางศิลปวัฒนธรรมที่แสดงออกมานั้น เพียงเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ว่าจ้างจึงทำให้คุณค่าทางศิลปะเสื่อมถอยลง โดยขาดการพิจารณา หรือขาดคำปรึกษาจากครูอาจารย์ ผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ทรงคุณวุฒิ เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่คำนึงถึงค่าตอบแทนเป็นปัจจัยสำคัญ (นิภา โสภาสัมฤทธิ์ และศุภชัย จันทรสุวรรณ. 2551: สัมภาษณ์)

4. ปัญหาด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการคัดเลือกให้เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ และดนตรี ของทางสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ส่วนใหญ่นักศึกษาจะมีความรู้ความสามารถ มีทักษะในการแสดงเป็นอย่างดี ทำให้นักศึกษาเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออก มีความมุ่งมั่นทางจิตใจ นักศึกษาเกิดความภาคภูมิใจในตนเองอย่างสูง และนักศึกษาบางคนได้รับการชมเชยจากครูอาจารย์ หรือเพื่อนนักศึกษาด้วยกันเอง ประกอบกับได้รับการคัดเลือกให้ร่วมกิจกรรมการแสดงบ่อยๆ จึงส่งผลให้นักศึกษาบางคนเกิดความสำคัญ หงายหลังในความสามารถของตนเองจนลืมสถานภาพของความเป็นนักศึกษา ขาดระเบียบวินัย ความรับผิดชอบในการเรียน และในการฝึกซ้อม และยังแสดงกิริยาส่อเสียดเหยียดหยามเพื่อนนักศึกษาที่ไม่ได้รับการคัดเลือกให้ร่วมแสดงในงานของสถาบัน ทำให้เกิดการแตกความสามัคคีในหมู่คณะ มีการแบ่งชั้นวรรณะในสังคมนักศึกษาด้วยกัน และทำให้เพื่อนนักศึกษาที่ไม่ได้รับการคัดเลือกให้ร่วมแสดงเกิดความท้อแท้ เบื่อหน่ายต่อการเรียนและสังคม ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าแสดงออกซึ่งทักษะในด้านต่างๆ ที่ตนเองได้ศึกษามา ส่งผลให้นักศึกษาขาดความศรัทธาในวิชาชีพที่ตนเองได้ศึกษา (ชัญญารักษ์ สอนองเกียรติ และปฎิมากร โกมลธร. 2551: สัมภาษณ์)

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ อันจะเป็นประโยชน์ต่อสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์และผู้เกี่ยวข้อง เพื่อนำผลการวิจัยเป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุง กำหนดการวางแผน การดำเนินงานพัฒนา และส่งเสริมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ และดนตรีให้มีประสิทธิภาพ ตลอดจนเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนานักศึกษาต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ มีความมุ่งหมาย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 4 ด้าน คือ ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางศิลปะ และด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ ชั้นปี คณะวิชา และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหาร และผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการจัดกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาปรับปรุง แก้ไข กำหนด วางแผนการจัดดำเนินงานส่งเสริมกิจกรรมนาฏศิลป์ และดนตรีแก่นักศึกษา ให้มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังเป็นการเสริมสร้างกระบวนการความคิดของนักศึกษาต่อการจัดกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์และดนตรีให้ดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษานี้ เป็นนักศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 – 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จากคณะศิลปนาฏดุริยางค์ และคณะศิลปศึกษา จำนวนทั้งสิ้น 694 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 1.1 เพศ แบ่งเป็น
 - 1.1.1 ชาย
 - 1.1.2 หญิง
 - 1.2 ชั้นปี แบ่งเป็น
 - 1.2.1 ชั้นปีที่ 2
 - 1.2.2 ชั้นปีที่ 3
 - 1.2.3 ชั้นปีที่ 4 และสูงกว่า

1.3 คณะวิชา แบ่งเป็น

1.3.1 คณะศิลปนาฏดุริยางค์

1.3.2 คณะศิลปศึกษา

1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็น

1.4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

1.4.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง

1.4.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 4 ด้าน คือ ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางศิลปะ และด้านบุคลิกภาพ

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้การสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดนิยามศัพท์เฉพาะสำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึก ความนึกคิด ความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นไปได้ทั้งในรูปธรรมและนามธรรม อันเป็นผลเนื่องมาจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ ซึ่งในงานวิจัยนี้หมายถึง ความนึกคิด ความรู้สึก ความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่มีต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี

2. การเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี หมายถึง การที่นักศึกษาได้รับประสบการณ์จากการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่นักศึกษาได้พัฒนาสติปัญญา บุคลิกภาพ และฝึกประสบการณ์ตรงในด้านการแสดงนาฏศิลป์และดนตรี ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมที่สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์จัดขึ้น หรือกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายจากหน่วยงาน องค์กรทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน ได้แก่ การจัดงานประเพณีในวันสำคัญและวันอื่นๆ เพื่อการอนุรักษ์ สืบสาน ส่งเสริมและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ในงานวิจัยนี้หมายถึง การเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีใน 4 ด้าน คือ ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางศิลปะ และด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ

2.1 ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี หมายถึง การจัดกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี เพื่อการส่งเสริม การอนุรักษ์ สืบสาน และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของชาติ ด้วยการให้บริการสังคมในรูปแบบการแสดง และรูปแบบเชิงวิชาการ โดยการขอความร่วมมือจากหน่วยงานในภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งทางสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์กำหนดการวาง

แผนการรับงานแสดงและจัดดำเนินงาน โดยมอบหมายให้แต่ละฝ่ายร่วมรับผิดชอบในการจัดกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีในแต่ละครั้ง ซึ่งได้แก่ งานกิจกรรมการแสดง งานประชาสัมพันธ์ งานเครื่องดนตรีไทย งานเครื่องแต่งกายไทย เป็นต้น ซึ่งสถาบันส่งเสริมให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมนาฏศิลป์ ดนตรี โดยมีเกณฑ์กำหนดคุณสมบัติต่างๆ และมีการประเมินงานไว้อย่างชัดเจน

2.2 ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี หมายถึง ประโยชน์ หรือสิ่งที่ได้รับอันเป็นผลที่เกิดจากการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงความสามารถทางด้านนาฏศิลป์ ดนตรี ซึ่งส่งผลมาจากการประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมด้านการแสดงนาฏศิลป์และดนตรีของนักศึกษา โดยมีการเชื่อมโยงไปถึงความเป็นเลิศทางด้านวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี และเอื้อประโยชน์ต่อนักศึกษาส่งผลให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ประสบการณ์ใหม่ๆ จากการเข้าร่วมกิจกรรม โดยสามารถในการนำความรู้และประสบการณ์เหล่านั้นไปประกอบอาชีพศิลปินด้านการแสดง หรือเป็นครูสอนนาฏศิลป์ และดนตรีของนักศึกษาในอนาคต หรือเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

2.3 ด้านคุณค่าทางศิลปะ หมายถึง ประโยชน์ หรือสิ่งที่ได้รับจากการจัดกิจกรรมแสดงความสามารถทางด้านนาฏศิลป์และดนตรี โดยมีการเชื่อมโยงกับการส่งเสริมและพัฒนา นักศึกษาให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ เกิดสุนทรียภาพและจินตนาการ มีทัศนคติที่ดี ตระหนักถึงคุณค่าของศิลปะในสาขาศิลปะการฟ้อนรำ (นาฏศิลป์) การดนตรี (ดุริยางคศิลป์) การขับร้องเพลง (คีตศิลป์) ซึ่งเป็นศิลปะแขนงที่มีความสำคัญอันเป็นเครื่องแสดงความเป็นอารยของชาติ ตลอดจนสร้างความเจริญรุ่งเรือง และความเป็นเอกลักษณ์ของศิลปวัฒนธรรมที่สั่งสมในตัวนักศึกษา

2.4 ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ หมายถึง ประโยชน์หรือสิ่งที่ได้รับอันเป็นผลที่เกิดจากการเข้าร่วมกิจกรรม อันเป็นผลเนื่องมาจากการเข้าร่วมกิจกรรมด้านการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบัน ได้แก่ การแสดงออกซึ่งความรู้ ความสามารถ บุคลิกภาพและคุณลักษณะที่มีการพัฒนาขึ้นในตัวนักศึกษา เช่น ความเชื่อมั่นในตนเอง ความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม สามารถปฏิบัติตนเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี และมีคุณธรรมจริยธรรมได้อย่างเหมาะสม

3. นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 – 4 คณะศิลปนาฏดุริยางค์ และผู้ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 – 5 คณะศิลปศึกษา ภาควิชาการศึกษาศาสตร์ 2551 ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

4. สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ หมายถึง สถาบันอุดมศึกษาที่จัดหลักสูตรการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถ เชี่ยวชาญในวิชาชีพด้านศิลปะแขนงต่างๆ เช่น นาฏศิลป์ ดุริยางค์อันจะนำไปสู่อาชีพครู ศิลปิน นักวิชาการทางศิลปะ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์แบ่งคณะออกเป็น คณะศิลปวิจิตร คณะศิลปนาฏดุริยางค์ และคณะศิลปศึกษา แต่ในการวิจัยครั้งนี้ เลือกศึกษาคณะที่เกี่ยวข้องกับการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี คือ คณะศิลปนาฏดุริยางค์ และคณะศิลปศึกษา

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการเรียนรู้ของนักศึกษา โดยนับคะแนนเฉลี่ยสะสมนับตั้งแต่ภาคเรียนแรกที่เข้าศึกษาจนถึงภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

5.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง ผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป

5.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง หมายถึง ผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.50 – 2.99

5.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง ผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.49 ลงมา

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิง มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน

2. นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน

3. นักศึกษาที่ศึกษาในคณะวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน

4. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวข้อง

การศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ผู้วิจัยจัดลำดับสาระ ดังนี้ ความหมายของกิจกรรมนักศึกษา วัตถุประสงค์ของกิจกรรมนักศึกษา ความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษา ประเภทของกิจกรรมนักศึกษา การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของนักศึกษา บทบาทของงานกิจกรรมนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา ความเป็นมาและการจัดดำเนินงานของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ความหมายของกิจกรรมนักศึกษา

กิจกรรมนักศึกษาเป็นหัวใจสำคัญประการหนึ่งของการพัฒนานักศึกษา ทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ ทักษะ และประสบการณ์มากมาย ซึ่งทักษะและประสบการณ์หลายอย่างไม่สามารถเรียนในชั้นเรียนได้ เป็นกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียนโดยตรง ได้แก่ กิจกรรมรวมหลักสูตร กิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมสัมพันธ์ ดังที่ เฟรดเดอริก (Frederick) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมนักศึกษา ไว้ว่า เป็นกิจกรรมต่างๆ ที่นักศึกษาจัดดำเนินการขึ้นเอง โดยความเห็นชอบของอาจารย์ที่ปรึกษาและนักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความสมัครใจ โดยไม่มีการให้หน่วยกิต หรือคะแนนใดๆ ในอันที่จะช่วยให้นักศึกษาเลื่อนชั้นเรียน หรือสำเร็จการศึกษา (Frederick. 1959: 51 – 52) นอกจากนี้ กู๊ด (Good. 1973: 10) ได้ให้ความหมายของกิจการนักศึกษาว่าเป็นโปรแกรม และการดำเนินงานที่นิสิตนักศึกษาจัดขึ้นเพื่อสร้างความสนุกสนาน เพิ่มพูนความรู้ และส่งเสริมพัฒนาการด้านต่างๆ ซึ่งเปิดโอกาสให้นิสิตนักศึกษาแสดงความสามารถ ซึ่งสอดคล้องกับ บรู๊ซ จงกลัน (2525: 78) ให้ความหมายคำว่า กิจกรรมนักศึกษา (Student Activities) หมายถึงกิจกรรมใดๆ ที่สถานศึกษาหรือนักศึกษาจัดขึ้นเพื่อให้นักศึกษาได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการแสดงออก ซึ่งความสนใจ และสามารถทำให้เกิดการพัฒนาในทุกๆ ด้าน ซึ่งสอดคล้องกับ จินตนา ยูนิพันธุ์ ที่ให้ความหมายของกิจกรรมนักศึกษาว่า หมายถึง โครงการและการดำเนินงานซึ่งนักศึกษาหรือสถาบันการศึกษาจัดขึ้น เพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมนั้นๆ ด้วยความสมัครใจ โดยเป็นกิจกรรมที่ได้รับการยอมรับและสนับสนุนจากอาจารย์ ซึ่งเป็นผู้ดูแลอย่างใกล้ชิด เพื่อช่วยให้เป็นไปตามเป้าหมายของโครงการที่กำหนดไว้ โดยนักศึกษาจะเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมเอง และการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาไม่มีผลในการนับหน่วยกิตหรือคะแนนใดๆ ในอันที่จะช่วยให้นักศึกษาเลื่อนชั้นหรือสำเร็จการศึกษา (จินตนา ยูนิพันธุ์. 2525: 119 – 121) ในขณะที่สตรูป (Stroup) กล่าวว่า กิจกรรมนักศึกษานั้นมีทั้งส่วนที่เป็นทางการและส่วนที่ไม่เป็นทางการอยู่ด้วยกัน กิจกรรมที่เป็นทางการเป็นกิจกรรมที่นักศึกษาจัดขึ้นด้วยความสมัครใจไม่เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมในห้องเรียน หรือไม่ระบุไว้ในหลักสูตร ต้องเป็นกิจกรรมที่สถาบันอุดมศึกษาให้การยอมรับ และมีอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้ให้คำปรึกษา ส่วนกิจกรรมที่ไม่เป็นทางการเป็นกิจกรรมที่นักศึกษาจัดขึ้นโดยไม่ได้รับความ

เห็นชอบจากสถาบันอุดมศึกษา เช่น กิจกรรมที่นักศึกษาจัดขึ้นเพื่อการประท้วง หรือต่อต้านผู้บริหาร สถาบันอุดมศึกษา หรือรัฐบาล เป็นต้น (สำเนาฯ ขจรศิลป์. 2538: 118, อ้างอิงจาก Stroup. 1964) นอกจากนี้ กิจกรรมนักศึกษายังจัดขึ้นเพื่อพัฒนานักศึกษาด้านต่างๆ นอกเหนือไปจากสิ่งที่นักศึกษาได้รับตามหลักสูตร โดยไม่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของผลการศึกษา กิจกรรมนักศึกษามีจุดมุ่งหมายในการพัฒนานักศึกษา หมายรวมถึงการงานที่สถาบันจัดให้นักศึกษาหรือส่งเสริมให้นักศึกษาจัดกันขึ้นเอง (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2530: 145)

สรุปว่า กิจกรรมนักศึกษา เป็นกิจกรรมที่นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดดำเนินงานตามความสนใจ ความสมัครใจ ความสามารถ และความถนัด โดยได้รับการดูแลและให้การสนับสนุนส่งเสริมจากอาจารย์และสถาบันการศึกษา โดยมุ่งให้นักศึกษาได้มีการพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม คุณธรรม และความมีเอกลักษณ์ สถาบันระดับอุดมศึกษาจึงต้องให้ความสำคัญในการบริหารจัดการกิจกรรมให้ครบทุกด้าน และเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์จริง ที่นำไปสู่การพัฒนาความรู้ ความสามารถ พัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษาให้เหมาะสมกับสังคมประชาธิปไตย

วัตถุประสงค์ของกิจกรรมนักศึกษา

จากการจัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น เป็นการพัฒนาความรู้ความสามารถทางวิชาการ แต่จุดหมายปลายทางของการศึกษาในระดับอุดมศึกษานั้นมิใช่เพียงเพื่อความสำเร็จ หากแต่สถาบันอุดมศึกษายังมีภาระหน้าที่ต้องพัฒนาความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ให้เกิดขึ้นในตัวนิสิตนักศึกษาด้วย หรืออาจกล่าวได้ว่า นอกจากนักศึกษาจะมีความรู้ความสามารถทางวิชาการแล้ว ยังต้องมีบุคลิกภาพ และจริยธรรมที่เหมาะสมด้วย (มนตรี แยมกลีกร. 2534: 13 – 17) ดังนั้น การจัดดำเนินงานกิจกรรมนักศึกษาจะต้องกำหนดวัตถุประสงค์ไว้อย่างชัดเจน รอบคอบ และรัดกุม เพื่อให้กิจกรรมที่จัดขึ้นดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นประโยชน์ตามความมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมนักศึกษา ดังที่ทบวงมหาวิทยาลัยได้ให้การส่งเสริมกิจกรรมของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัย และสถาบันต่างๆ โดยมีวัตถุประสงค์ทั่วไป (ทบวงมหาวิทยาลัย. 2542 : 7) ดังนี้

1. เพื่อให้นิสิตนักศึกษาได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรทั้งในด้านบำเพ็ญประโยชน์ ศิลปวัฒนธรรม จริยธรรม กีฬา และสันทนาการ เพื่อพัฒนา กิจกรรมนักศึกษาและกิจกรรมที่เป็นประโยชน์อื่นๆ

2. เพื่อปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และรักษาไว้ซึ่งค่านิยมในตัวนิสิตนักศึกษาทางด้าน ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และเอกลักษณ์อันดีงามของชาติ

3. เพื่อให้นิสิตศึกษานำความรู้ทางวิชาการมาบริการ โดยไปสร้างสรรค์และพัฒนาสังคม ให้มีความเจริญก้าวหน้าทั้งในด้านถาวรวัตถุและการดำเนินชีวิตของประชาชน รวมทั้งเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนิสิตนักศึกษา ประชาชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

4. เพื่อให้นิสิตนักศึกษาได้เรียนรู้และมีประสบการณ์ตรงในสภาพที่เป็นจริงของสังคมอันจะก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจและสังคมมีจิตสำนึกที่ถูกต้องดีงามและตระหนักถึงความรับผิดชอบที่พึงมีต่อสังคม

5. เพื่อเสริมสร้างความนิยมด้านความร่วมมือ สามัคคี รับผิดชอบและเสียสละเพื่อส่วนรวม ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี รู้จักการวางแผน กำหนดวิธีการและขั้นตอนการทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ

6. เพื่อส่งเสริมพละนาถัยและพัฒนาศักยภาพ

7. เพื่อเผยแพร่ชื่อเสียงและเกียรติคุณของมหาวิทยาลัย

นอกจากนี้ สำเนาว่า ขจรศิลป์ (2538: 120 – 121) ได้เน้นสาระสำคัญของวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา ดังนี้

1. เพื่อเสริมสร้างความรู้และประสบการณ์ทางด้านวิชาการแก่นักศึกษา
2. เพื่อเป็นการเตรียมนักศึกษาสำหรับการดำเนินชีวิตในสังคมประชาธิปไตย
3. เพื่อพัฒนานักศึกษาทางด้านสังคม อารมณ์ ร่างกาย และจิตใจ
4. เพื่อเพิ่มพูนความสนใจของนักศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น
5. เพื่อให้นักศึกษาใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
6. เพื่อพัฒนาความสัมพันธ์ และการทำงานร่วมกับผู้อื่นให้แก่นักศึกษา
7. เพื่อพัฒนาความสามารถพิเศษของนักศึกษา
8. เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้นำความรู้ไปประยุกต์ให้เกิดประโยชน์แก่สังคม
9. เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้รู้จักทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมไทย
10. เพื่อส่งเสริมความสามัคคีในหมู่นักศึกษา

ส่วน ทองเรียน อมรัชกุล (2525: 4 – 5) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนักศึกษา ไว้ว่า

1. เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดบูรณาการการเรียนรู้ ทั้งในรูปแบบทางราชการและไม่ใช้ราชการ พร้อมทั้งสนับสนุนให้การศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นคนสมบูรณ์
2. เพื่อปฐมนิเทศประสบการณ์ให้แก่นักศึกษา โดยทำเป็นโครงการพัฒนานักศึกษากระตุ้นให้นักศึกษาได้มีส่วนในกิจกรรมต่างๆ รวมทั้งให้ความเอาใจใส่เป็นพิเศษแก่นักศึกษาที่มีปัญหา
3. เพื่อกระตุ้นให้มีความสัมพันธ์อันดีระหว่างอาจารย์ ผู้บริหาร และนักศึกษา ทั้งนี้เพื่อนำไปสู่การสื่อสาร รวมทั้งการตัดสินใจ
4. เพื่อสร้างบรรยากาศ ซึ่งทำให้นักศึกษาทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันในการที่จะได้แสดงออกซึ่งความเป็นเอกลักษณ์
5. เพื่อเสริมสร้างบรรยากาศในรูปแบบของการท้าทายที่ให้นักศึกษาได้พัฒนาตนเองในด้านสติปัญญา สังคม และส่วนตัว

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530: 59 – 60) กล่าวว่าถึงวัตถุประสงค์ของกิจกรรมนักศึกษาไว้ว่า

1. เพื่อพัฒนาความเหมาะสมด้านบุคลิกภาพ
2. เพื่อพัฒนาความสามารถในความสัมพันธ์และทำงานร่วมกับผู้อื่น
3. เพื่อทำให้นักศึกษามีความสนใจกว้างขวางขึ้น
4. เพื่อฝึกให้มีความรับผิดชอบ
5. เพื่อฝึกให้ปกครองตนเอง
6. เพื่อฝึกความคิดและการตัดสินใจ
7. เพื่อพัฒนาสติปัญญา
8. เพื่อให้รับศิลปวัฒนธรรมและประเพณีไทย
9. เพื่อให้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์
10. เพื่อให้เพิ่มพูนความรู้ในด้านอาชีพในอนาคต
11. เพื่อให้รู้จักการเสียสละ และทำงานให้ส่วนรวม
12. เพื่อให้รู้จักทักษะทางสังคม
13. เพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยและความคิดที่ดี
14. เพื่อให้มีความสามัคคี
15. เพื่อพัฒนาความกตัญญูต่อสถาบัน

กิจกรรมนักศึกษามุ่งที่จะกระทำสิ่ง 3 ประการ คือ จัดกิจกรรมเพื่อตัวนักศึกษา เพื่อสถาบันการศึกษา และเพื่อประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นกับสังคม นอกจากนี้กิจกรรมนักศึกษาที่จัดขึ้นยังเป็นการให้โอกาสแก่นักศึกษา ได้มีส่วนร่วมในการแสดงความสามารถและพัฒนาตนเองเรียนรู้สิ่งใหม่ ตลอดจนเกิดทักษะในความรู้ที่มีมากขึ้น เช่น การจัดกิจกรรมนักศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีวัตถุประสงค์เพื่อการธำรงรักษาและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทย ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของนักศึกษา ส่งเสริมความรู้ ความสามารถทั้งทางด้านวิชาการ และการฝึกทักษะทางด้านศิลปะให้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น ส่งเสริมการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ให้รู้จักการทำงานร่วมกัน มีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายสามารถนำความรู้จากประสบการณ์ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อวิชาชีพและสังคม ส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีกับสถาบันการศึกษาอื่นๆ และสาธารณชน เป็นต้น (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. 2549: 3)

สรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ของกิจกรรมนักศึกษาที่จัดขึ้นนั้น เพื่อการพัฒนาบุคคลให้สมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และจิตใจ มีคุณธรรม จริยธรรม มีความพร้อมและสามารถนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพได้ ตลอดจนดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษา

จุดมุ่งหมายสูงสุดของการพัฒนาอุดมศึกษา คือ การทำให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนและความอยู่ดีมีสุขของคนไทย เป็นการพัฒนาแบบองค์รวมที่ยึดคนและชุมชนเป็นศูนย์กลาง ทำให้คนไทยก้าวทันโลก สามารถพึ่งตนเองได้ ดังนั้นจึงมีการกำหนดวิสัยทัศน์ในการพัฒนาระดับอุดมศึกษาเพื่อเป็นแนวทางให้กับสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ได้นำไปกำหนดวัตถุประสงค์ เป้าหมาย และยุทธศาสตร์ในการพัฒนานักศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับอุดมศึกษา. 2546: 3) ในการพัฒนานักศึกษาให้สอดคล้องกับกรอบทิศทางของจุดมุ่งหมายดังกล่าว สถาบันอุดมศึกษาต้องคำนึงถึงกิจกรรมที่สามารถหล่อหลอมให้นักศึกษาในหลายด้าน เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความสามารถในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการทำงานร่วมกันผู้อื่น มีโอกาสตัดสินใจ ประสานสัมพันธ์ รู้จักการเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี การเกิดความมั่นใจในตนเองจากการฝึกทักษะ ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม รู้จักการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า การใช้เหตุผลในเชิงจริยธรรม การควบคุมอารมณ์ การเข้าถึงชุมชน ปกครองตนเองอยู่ในระเบียบวินัย มีคุณธรรมจริยธรรมอันนำไปสู่ความสำเร็จ ความก้าวหน้าในการดำเนินชีวิต สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องสร้างความแข็งแกร่งทางวิชาการ วิชาชีพ และวิชาชีพชีวิตให้ยั่งยืน ดังนั้น จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมนักศึกษาเพื่อพัฒนาคนให้มีคุณลักษณะเป็นกำลังคน (Manpower) โดยการผลิตบัณฑิต เพื่อตอบสนองทางด้านมาตรฐานวิชาชีพและมาตรฐานวิชาการ และตอบสนองความต้องการของการศึกษา ดังนั้น การอุดมศึกษาต้องมุ่งเน้นในเรื่องการจัดกิจกรรมตามหลักสูตร กิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือกิจกรรมนอกหลักสูตรควบคู่กันไป เพราะกิจกรรมนอกหลักสูตรเป็นส่วนสำคัญและจำเป็นในการพัฒนาคุณสมบัติ และเสริมสร้างบุคลิกภาพ และสมรรถภาพในด้านต่างๆ ให้เกิดขึ้นกับนักศึกษา

ดังนั้น กิจกรรมนักศึกษา ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตนักศึกษาที่สำคัญต่อการพัฒนานักศึกษาเป็นอย่างยิ่ง เพราะการที่นักศึกษาจะเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ได้ ย่อมต้องอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อความเจริญเติบโตทางด้านสติปัญญา ความคิด ทักษะคิด ค่านิยม การตัดสินใจ การควบคุมอารมณ์ การรับผิดชอบต่อการพูดและการกระทำของตนเอง สามารถดำรงตนเป็นที่ยอมรับนับถือ รักใคร่และทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างได้ผลสำเร็จ (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2530: 41) และ สตรูป (กฤตยากรณ์ เจริญทรัพย์. 2547: 8 ; อ้างอิงจาก Stroup. 1964) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับงานกิจกรรมนักศึกษากว่า งานกิจกรรมที่นักศึกษาได้ตั้งขึ้น เพื่อให้การสนับสนุนวัตถุประสงค์ขั้นพื้นฐานในสถาบัน บุคลากรฝ่ายกิจการนักศึกษาต้องมีความรับผิดชอบและปฏิบัติงานของตนเองในฐานะผู้มีความรู้ความชำนาญ ซึ่งบุคลากรฝ่ายอื่นๆ ของสถาบันไม่สามารถทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ งานกิจกรรมนักศึกษาจึงให้ความสำคัญกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษาควบคู่ไปกับการเรียน การสอนที่มีในหลักสูตร นอกจากนี้ยังสร้างนักศึกษาให้เป็นสมาชิกที่ดีและมีประโยชน์ต่อสังคม เพราะการทำกิจกรรมทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติ (Learning by Doing) กระบวนการนี้ทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ในทฤษฎีที่ได้ศึกษามาทำให้เกิดความประทับใจและสามารถลงมือ

ปฏิบัติให้เกิดผลได้ ความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษาอาจสรุปได้ดังนี้ คือ (สำเนาวิ ขจรศิลป์. 2538: 122 - 124)

1. ความสำคัญต่อนักศึกษา กิจกรรมนักศึกษาสามารถตอบสนองความสนใจ และความต้องการของนักศึกษาในด้านต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เนื่องจากนักศึกษากำลังอยู่ในวัยคนหนุ่มสาวที่มีความสนใจ อยากรู้ อยากเห็น ต้องการที่จะกระทำสิ่งที่สามารถพัฒนาตนเองในกิจกรรมที่หลากหลาย ได้ใช้พลังร่างกาย และความคิดตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายและความสนใจที่เหมาะสมกับตนเอง กิจกรรมนักศึกษาจึงมีความสำคัญต่อนักศึกษา ดังนี้

1.1 กิจกรรมนักศึกษาซึ่งมีหลายประเภท เช่น กีฬา การเมือง ศิลปะและวัฒนธรรม บำเพ็ญประโยชน์ และนันทนาการ สามารถตอบสนองความต้องการของนักศึกษาทางด้านร่างกายและความสนใจ โดยช่วยให้นักศึกษาได้มีโอกาสใช้พลังร่างกายและความคิดกระทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม

1.2 ความหลากหลายของกิจกรรมนักศึกษา ช่วยให้นักศึกษาสามารถค้นหาอาชีพงานอดิเรก และกิจกรรมการพักผ่อนหย่อนใจที่เหมาะสมกับตนเองและสังคม

1.3 กิจกรรมนักศึกษาทำให้เกิดความสมดุลย์ในด้านความรู้ และความสนใจของนักศึกษา เช่น นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิทยาศาสตร์สามารถทำกิจกรรมศิลปวัฒนธรรมได้ ทำให้นักศึกษามีความรู้และความสนใจทั้งในด้านวิทยาศาสตร์และด้านศิลปวัฒนธรรม

2. ความสำคัญต่อสถาบันอุดมศึกษา กิจกรรมนักศึกษาเป็นกระบวนการทางการศึกษาที่สำคัญของสถาบันอุดมศึกษาซึ่งใช้ในการพัฒนานักศึกษาให้เป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ ทั้งทางด้านสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และจิตใจ ทำให้สถาบันอุดมศึกษาบรรลุเป้าหมายในการจัดการศึกษา และการทำงานร่วมกันระหว่างอาจารย์และนักศึกษาในกระบวนการกิจกรรมของนักศึกษา ทำให้นักศึกษาเกิดความอบอุ่น เกิดการเรียนรู้ มีความเข้าใจอันดีต่ออาจารย์และสถาบันการศึกษาดียิ่งขึ้น และยังมีส่วนสำคัญในการเผยแพร่ชื่อเสียงเกียรติคุณของสถาบันอุดมศึกษาด้วย

3. ความสำคัญต่อประเทศ ในการจัดกิจกรรมนักศึกษาโดยมีรูปแบบที่หลากหลายนอกจากจะทำให้นักศึกษาได้รับการพัฒนาตนเองให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ มีสุขภาพร่างกายที่สมบูรณ์ ยังส่งผลทำให้ประเทศได้รับการพัฒนาและมีความเจริญยิ่งขึ้น กิจกรรมนักศึกษาจึงนับว่ามีความสำคัญต่อประเทศเป็นอันมาก

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์เป็นสถาบันหนึ่งที่มีความสำคัญกับกิจกรรมนักศึกษา โดยเฉพาะเรื่องการส่งเสริมประสบการณ์วิชาชีพทางด้านนาฏศิลป์ ดนตรี ใหลีกซึ่ง กว้างขวาง พอที่จะสามารถประกอบอาชีพได้ส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งทางด้านวิชาการ และวิชาชีพ รวมทั้งการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ อาทิ การสร้างสรรคงานทางด้านนาฏศิลป์ดนตรีโดยการประดิษฐ์การแสดงใหม่ๆ ขึ้น งานเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์และดนตรีนี้ ทำให้เกิดความมกงามทางสติปัญญา เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นไป (กรมศิลปากร. 2549: 89 – 96) นอกจากนี้ การส่งเสริมกิจกรรมวิชาการและการแสดงทั้งภายในและภายนอก การให้บริการทางสังคมและชุมชน ส่งเสริมให้นักศึกษามีความ

จงรักภักดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ยังเป็นการพัฒนาบุคลิกภาพ ลักษณะนิสัยของนักศึกษาให้อยู่ในระเบียบวินัย มีจรรยาบรรณ ทั้งคุณธรรม จริยธรรม วัฒนธรรม มีความรัก และความภาคภูมิใจในสถาบันตลอดจนการสนับสนุนให้ธำรงรักษาเอกลักษณ์ทางศิลปวัฒนธรรมอันเป็นมรดกสมบัติล้ำค่าของชาติให้สถาวรสืบไป

อาจกล่าวได้ว่า ความสำคัญของกิจกรรมนักศึกษาอยู่ที่การช่วยพัฒนานักศึกษาได้ในด้านสติปัญญา วิชาการ วิชาชีพ สังคม อารมณ์ และจิตใจ กิจกรรมนักศึกษาจึงมีความสำคัญต่อนักศึกษาเป็นอย่างมาก เพราะเป็นการจัดประสบการณ์ชีวิตที่จำลองไว้ในมหาวิทยาลัย เพื่อพัฒนานักศึกษาให้มีความสมบูรณ์ มีศักยภาพพร้อมที่จะเผชิญกับประสบการณ์จริงในการดำรงชีวิตประกอบอาชีพได้อย่างมีความสุข และประสบผลสำเร็จในชีวิต

ประเภทของกิจกรรมนักศึกษา

ประเภทของกิจกรรมนักศึกษา มีการจำแนกที่แตกต่างกันไปตามลักษณะของหลักการและสถาบันแต่ละแห่ง ทบวงมหาวิทยาลัยได้กำหนดประเภทของกิจกรรมนักศึกษาที่สถาบันอุดมศึกษาต้องให้การส่งเสริมสนับสนุนนักศึกษาในการจัดกิจกรรม โดยแบ่งเป็น 6 ประเภท (ทบวงมหาวิทยาลัย. 2542: 11) คือ

1. กิจกรรมส่วนกลาง ได้แก่ องค์การนักศึกษา หรือสโมสรนักศึกษา
 2. กิจกรรมวิชาการ ได้แก่ ชมรม หรือชุมชนทางวิชาการ เช่น ชมรมภาษาอังกฤษ ชมรมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น
 3. กิจกรรมกีฬา ได้แก่ ชมรมกีฬาประเภทต่างๆ เช่น ชมรมฟุตบอล ชมรมกรีฑา เป็นต้น
 4. กิจกรรมศิลปะและวัฒนธรรม ได้แก่ ชมรมศิลปะ หรือชมรมวัฒนธรรม เช่น ชมรมดนตรีไทย ชมรมอีสาน เป็นต้น
 5. กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ได้แก่ ชมรมกิจกรรมเพื่อช่วยเหลือสังคม เช่น ชมรมค่ายอาสาพัฒนา ชมรมอนุรักษ์ เป็นต้น
 6. กิจกรรมนันทนาการ ได้แก่ กิจกรรมเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน เช่น การสังสรรค์ การออกกำลังกาย การเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ เป็นต้น
- พราคาช (Prakash) ได้แบ่งกิจกรรมนักศึกษาออกได้เป็นประเภทต่างๆ ตามเนื้อหา กิจกรรม ดังนี้ (กฤตยากรณ์ เจริญทรัพย์. 2547: 15 ; อ้างอิงจาก Prakash. 1969)
1. กิจกรรมด้านส่งเสริมการติดต่อสื่อสาร เช่น ปาฐกถา การอภิปราย การโต้วาที เป็นต้น
 2. กิจกรรมเกี่ยวกับการแสดง เช่น การแสดงละคร เป็นต้น
 3. กิจกรรมทางด้านสังคมต่างๆ เช่น การจัดงานรื่นเริง เดินร่ำ ทศนาจร เป็นต้น
 4. กิจกรรมทางด้านกีฬาและดนตรี
 5. ชุมชนทางวิชาการ เช่น ชุมชนวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาไทย เป็นต้น

6. กิจกรรมด้านสังคมสงเคราะห์ เช่น ช่วยเหลือชุมชน การช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก ผู้ประสบภัย เป็นต้น

7. โครงการระหว่างวิทยาลัย

8. โครงการช่วยเหลือพิเศษต่างๆ

นอกจากนี้กิจกรรมนักศึกษา อาจแบ่งแบบตามการพัฒนานิสิตนักศึกษา ได้ดังนี้ (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2530: 148 – 149)

1. กิจกรรมพัฒนาการปกครองตนเอง ได้แก่ องค์การบริหารการนิสิตนักศึกษา สโมสรนักศึกษา สภานิสิตนักศึกษา กิจกรรมเหล่านี้ฝึกให้นิสิตรู้จักทำงานร่วมกัน ฝึกการตัดสินใจและรับผิดชอบงานต่างๆ ตามระบบวิธีของระบอบประชาธิปไตย

2. กิจกรรมพัฒนาสติปัญญา ได้แก่ กิจกรรมชมรมวิชาการต่างๆ เช่น ชมรมโต้วาที ชมรมรัฐศาสตร์ เป็นต้น

3. กิจกรรมพัฒนาทักษะทางสังคม ได้แก่ กิจกรรมที่มุ่งพัฒนามารยาท และระเบียบประเพณีในการอยู่ร่วมกับคนในสังคม เช่น ชมรมพัฒนาบุคลิกภาพ ปัจจุบันกิจกรรมนิสิตนักศึกษาประเภทนี้มีน้อยมากในสถาบันอุดมศึกษา

4. กิจกรรมพัฒนาบุคลิกภาพและความพร้อมเพรียง ได้แก่ ชมรมกีฬาต่าง ๆ เช่น ชมรมฟุตบอล ชมรมบาสเกตบอล

5. กิจกรรมพัฒนาความเสียสละเพื่อสังคม ได้แก่ กิจกรรมที่มุ่งฝึกให้นิสิตนักศึกษามีความตระหนักในบทบาทของการมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือสังคม หรือประเทศ เช่น ชมรมบริจาคโลหิต ค่ายอาสาพัฒนา ชมรมพิทักษ์ธรรมชาติ

6. กิจกรรมพัฒนาศีลธรรม ได้แก่ กิจกรรมที่มุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของนิสิตนักศึกษาให้มีความประพฤติและจริยาวัตรงดงาม เป็นที่ประสงค์แก่สังคม ได้แก่ ชมรมพุทธศาสตร์ เป็นต้น

7. กิจกรรมพัฒนาศิลปวัฒนธรรม ได้แก่ กิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม สถาบันอุดมศึกษาควรสนับสนุนให้มีกิจกรรมทางวัฒนธรรมต่างๆ ของชาติ เช่น ชมรมดนตรี ชมรมนาฏศิลป์ ชมรมวรรณศิลป์ ชมรมศิลปะ เป็นต้น

8. กิจกรรมสันทนาการ ได้แก่ กิจกรรมที่มุ่งพัฒนาให้นิสิตนักศึกษาใช้เวลาว่างพักผ่อนหรือทำสิ่งที่ตนเองสนใจ เช่น ชมรมถ่ายภาพ ชมรมทัศนศึกษา เป็นต้น

9. ชมรมพัฒนาอาชีพ ได้แก่ กิจกรรมที่เตรียมนิสิตนักศึกษาไปสู่อาชีพในอนาคต เช่น ชมรมนักธุรกิจ ชมรมนักประชาสัมพันธ์

10. กิจกรรมทางการเมือง เป็นกิจกรรมที่มุ่งส่งเสริมสนับสนุนให้นิสิตนักศึกษาเกิดความสนใจในการเมืองเพื่อการเข้าสู่พรรคการเมืองในอนาคต

ในขณะที่ ธีธารัตน์ บุญนุช (2543: 6 – 9) ได้แบ่งประเภทของกิจกรรมนักศึกษาออกเป็น 6 ประเภท คือ

1. กิจกรรมด้านการปกครอง มีห้องปฏิบัติการเพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกการเป็นผู้นำ ฝึกการทำงานร่วมกัน เป็นตัวแทนเป็นผู้ประสานงานและสื่อสารข่าวระหว่างคณาจารย์ ผู้บริหาร และนักศึกษา ให้บริการแก่เพื่อนนักศึกษาทั้งหมดในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผลได้ผลเสียของนักศึกษา

2. กิจกรรมด้านวิชาการ เป็นกิจกรรมที่เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ด้านวิชาการให้แก่ นักศึกษา โดยการผสมผสานหลักสูตรและกิจกรรมนอกหลักสูตรเข้าด้วยกัน เพื่อช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ให้แก่ศึกษามากยิ่งขึ้น

3. กิจกรรมด้านกีฬา เป็นกิจกรรมที่พัฒนานักศึกษาในด้านร่างกาย จิตใจ ตลอดจนทักษะในการกีฬา

4. กิจกรรมด้านอาสาพัฒนา เป็นกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์รวมทั้งกิจกรรมที่ศึกษาปัญหาสังคม และแหล่งเสื่อมโทรม กิจกรรมประเภทนี้ทำให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ตรงที่อาจทำให้เกิด ความรู้ความเข้าใจในสภาพที่แท้จริงได้

5. กิจกรรมด้านศิลปะและวัฒนธรรม เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้ และประสบการณ์ให้ นักศึกษาได้ทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม

6. กิจกรรมด้านการเมือง เป็นกิจกรรมที่สอนให้นักศึกษารู้ถึงเหตุการณ์ของโลกและสังคม ส่วน พาณิ ปริชานนท์ และคนอื่นๆ (2529: 9) ได้แบ่งประเภทของกิจกรรมนักศึกษาตาม วัตถุประสงค์หลักได้ 7 ประเภท คือ

1. กิจกรรมด้านวิชาการ เป็นกิจกรรมซึ่งมีวัตถุประสงค์ คือการเพิ่มพูนความรู้และ ประสบการณ์ทางด้านวิชาการให้แก่ นักศึกษา เช่น นักศึกษาที่เรียนวิชาเอกทางการ หนังสือพิมพ์ ได้ทำกิจกรรมด้านการเขียนหนังสือพิมพ์ของสถาบัน

2. กิจกรรมทางด้านศิลปวัฒนธรรม กิจกรรมประเภทนี้มุ่งส่งเสริมความรู้ ความชำนาญและ ประสบการณ์ให้แก่ นักศึกษาในด้านศิลปวัฒนธรรม เช่น ชมรมดนตรีไทย ในสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ได้ให้ความรู้และประสบการณ์ในด้านดนตรีไทยแก่นิสิตนักศึกษา

3. กิจกรรมทางด้านบำเพ็ญประโยชน์ เป็นกิจกรรมที่มุ่งสร้างทางด้านสาธารณะสมบัติใน ชนบท และชุมชนที่ยากจน เช่น โครงการค่ายอาสาพัฒนา

4. กิจกรรมทางด้านกีฬา เป็นกิจกรรมที่มุ่งพัฒนานักศึกษาในด้านร่างกาย และทักษะในการ กีฬา ซึ่งนอกจากจะทำให้ นักศึกษาเกิดทักษะในการกีฬา และให้ความสนุกสนานแล้วยังทำให้ นักศึกษามีร่างกายแข็งแรง เป็นการฝึกให้นักศึกษามีน้ำใจนักกีฬา

5. กิจกรรมทางด้านนันทนาการ เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ นักศึกษา เช่น การจัดสังสรรค์ การจัดงานเต้นรำ

6. กิจกรรมส่วนกลาง เป็นกิจกรรมที่เป็นศูนย์รวมของนักศึกษาและเป็นฝ่ายควบคุม และให้ การสนับสนุนกิจกรรมอื่นๆ เช่น สภานักศึกษา สโมสรนักศึกษา เป็นต้น

7. กิจกรรมด้านการเมือง เป็นกิจกรรมที่นิสิตนักศึกษา ได้แสดงความคิดเห็นหรือแสดงออก ซึ่งอาจจะเป็นการคัดค้าน หรือการสนับสนุนต่อเหตุการณ์ต่างๆ ของสังคม

สรุปได้ว่า ประเภทของกิจกรรมนักศึกษา อาจแบ่งได้ตามลักษณะของกิจกรรมที่นักศึกษา จัดขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนานักศึกษาให้ครบทุกด้าน และรูปแบบของกิจกรรมที่จัดขึ้นต้อง เป็นไปตามวัตถุประสงค์และจุดมุ่งหมายของกิจกรรมนั้นๆ ที่จะมุ่งพัฒนานักศึกษาในด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ และจิตใจ โดยเฉพาะกิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรม จะมุ่งส่งเสริมความรู้ ประสบการณ์ จะช่วยให้นักศึกษาได้มีโอกาสสัมผัสกับศิลปวัฒนธรรมด้วยการปฏิบัติจริง

การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของนักศึกษา

การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของนักศึกษา เป็นเพียงบทบาทอย่างหนึ่งในหลายๆ บทบาทที่ สถาบันอุดมศึกษาได้ทำหน้าที่ให้การศึกษาแก่สังคมและพยายามจะแสดงให้เห็นคุณค่าทางการศึกษา ด้านเสรีภาพในการแสดงออกของนักศึกษาด้วยการส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมและมีส่วนร่วม ในการแสดงออกซึ่งความสนใจ ความสามารถในการดำเนินกิจกรรมด้วยความสมัครใจ นอกจากนี้ ลักษณะการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาจะมีความแตกต่างกันไปตามทัศนคติต่อกิจกรรมนั้นๆ ดังที่ สำเนาวัชรศิลป์ (2538: 370 – 374) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือนอกเหนือหลักสูตรของนิสิต นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2526 – 2530) โดย ศึกษาจากผู้บริหาร อาจารย์ที่ปรึกษาชมรมกิจกรรมเสริมหลักสูตร นิสิตนักศึกษาที่เป็นกลุ่มนำ และ นิสิตนักศึกษาทั่วไป ในสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยและสังกัดกระทรวงศึกษาธิการจาก ทุกภาคของประเทศ พบว่า นิสิตนักศึกษาที่เป็นผู้นำในการทำกิจกรรม และนิสิตนักศึกษาทั่วไป มี ทัศนคติต่อกิจกรรมนักศึกษาสอดคล้องกันว่ากิจกรรมนักศึกษาโดยทั่วไป ช่วยสร้างความสามัคคีและ ช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษาในด้านต่างๆ กิจกรรมด้านกีฬา เป็นกิจกรรมที่ช่วยพัฒนานักศึกษา ให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย อารมณ์ และเป็นผู้มีระเบียบวินัย กิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมเป็น กิจกรรมที่ช่วยให้นักศึกษามีระดับจริยธรรมดีขึ้น ช่วยให้นักศึกษาเข้าใจและมีทักษะในด้าน ศิลปวัฒนธรรมมากขึ้น ตลอดจนช่วยทำนุบำรุง เผยแพร่ และพัฒนาศิลปวัฒนธรรมของชาติ กิจกรรม ด้านบำเพ็ญประโยชน์มีประโยชน์ในการพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษา ช่วยให้เข้าใจความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมประเพณีไทยจากสภาพจริงช่วยให้นักศึกษาได้ใช้ความรู้ทางวิชาการของตนในการ พัฒนาชนบท ส่วนคาลิช และเบอร์ตส์ (สมชาย บุญญบาล, 2541: 22 ; อ้างอิงจาก Kalish and Bertes. 1960: 249) ศึกษาทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดกิจกรรมของมหาวิทยาลัยฮาวายผล การศึกษาพบว่า นักศึกษาที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมจะมีทัศนคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมนักศึกษา และมี ผลต่อการให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมนิสิตนักศึกษาด้วย นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับตัวแปรอื่นๆ อีกหลายประการ ในขณะที่ ภาวนา ใจประสาธ (2534: 101) ศึกษาการดำรงชีวิตของนักศึกษา ภายใต้มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ด้านการเข้าร่วมกิจกรรม พบว่า นิสิตชายเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา ระหว่างคณะสูงกว่านิสิตหญิง และนิสิตหญิงสนใจกิจกรรมการตักบาตรข้าวสารอาหารแห้งในวันตัก

บาตรเทโวสูงกว่านิตินาย จะเน้นการเข้าร่วมกิจกรรมของนิตินั้น ขึ้นอยู่กับอิทธิพลของตัวแปรเพศ และลักษณะของกิจกรรมด้วย

การเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตศิลป์ เป็นกิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมที่เผยแพร่ไปสู่สังคมในรูปแบบของการแสดงด้านนาฏศิลป์ ดนตรีเป็นส่วนใหญ่ ด้วยการจัดกิจกรรมของสถาบัน หรือกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายจากหน่วยงานองค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชน โดยให้นักศึกษาเข้าไปมีส่วนร่วมฝึกประสบการณ์ในการแสดงในรูปแบบต่างๆ ซึ่งถือว่าเป็นการพัฒนาสติปัญญา บุคลิกภาพ อันเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา ตลอดจนเกิดความรัก ห่วงแหน และช่วยกันอนุรักษ์ สืบสาน เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทย อย่างไรก็ตาม นักศึกษาย่อมมีความแตกต่างกันทั้งในด้านคุณลักษณะ และบริบททางสังคมที่แวดล้อม แม้นักศึกษาจะอยู่ในสถาบันและคณะเดียวกันหรืออยู่ในสาขาวิชาเดียวกัน นักศึกษาแต่ละคนก็มีความแตกต่างกันหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย เจตคติ ระดับคุณธรรมจริยธรรม บุคลิกภาพ แม้แต่พันธุกรรมและสภาพแวดล้อมของแต่ละคน ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาทั้งสิ้น

สรุปได้ว่า การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา เป็นสิ่งสำคัญยิ่งเพื่อการพัฒนานักศึกษาในด้านวุฒิภาวะให้เป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีในการทำงานร่วมกับผู้อื่น มีความรับผิดชอบ ฝึกการเป็นผู้นำ และผู้ตาม มีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออก นอกจากนี้ยังฝึกทักษะและประสบการณ์อันเป็นพื้นฐานสำหรับการดำรงชีวิตในอนาคตของนักศึกษา

บทบาทของงานกิจกรรมนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา

การจัดกิจกรรมนักศึกษานั้น สิ่งสำคัญขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการ คือ นิสิตนักศึกษา ในฐานะผู้ดำเนินกิจกรรม อาจารย์ในฐานะที่ปรึกษาและเป็นผู้สนับสนุนกิจกรรม และสถาบันการศึกษาในฐานะผู้สนับสนุนส่งเสริมการจัดกิจกรรม รวมถึงปรัชญาการศึกษาและสภาวะของสังคมนั้น ๆ

ความเป็นมาของการจัดกิจกรรมนักศึกษา ในปี 332 ก่อนคริสต์ศักราช พระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช (Alexander the Great) ได้ทรงก่อตั้งมหาวิทยาลัยอเล็กซานเดรีย (Alexandria University) ซึ่งถือว่าสถาบันอุดมศึกษาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสมัยมาซิโดเนีย (Macedonian) นักศึกษาได้ร่วมกันทำกิจกรรม ส่วนมากจะเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวกับศาสนา ต่อมาในสมัยกลาง การศึกษาระดับอุดมศึกษาได้เจริญก้าวหน้ามากขึ้น มีสถาบันอุดมศึกษาเกิดขึ้นหลายแห่งในทวีปยุโรป เช่น มหาวิทยาลัยซาเลร์โน (Salerno University) มหาวิทยาลัยโบโลญญา (Bologna University) มหาวิทยาลัยปารีส (Paris University) มหาวิทยาลัยมอนต์เปอลีเยร์ (Montpellier University) และมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด (Oxford University) ซึ่งนักศึกษามหาวิทยาลัยเหล่านี้ได้ร่วมกันทำกิจกรรมวิชาการขึ้นเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ให้แก่ตนเอง ในประเทศสหรัฐอเมริกาวิทยาลัยวิลเลียมแอนด์แมรี (William and Mary College) เป็นวิทยาลัยแห่งแรกที่ได้จัดตั้งองค์การนักศึกษาขึ้นในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 17 โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้นักศึกษาได้รู้จักการร่วมกันทำงานอย่างมีอิสระ มี

ประสิทธิภาพ ต่อมามหาวิทยาลัยหลายแห่งก็ได้จัดให้มีองค์การนักศึกษาขึ้น นอกจากนี้ในระหว่างปี ค.ศ.1970 – 1980 นักศึกษายังได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการในด้านการบริหาร ด้านวิชาการ และ ด้านบริการ และในสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศสหรัฐอเมริกาส่วนมากก็ได้เปิดสอนวิชาทางด้านการเป็นผู้นำ (Leadership) ให้แก่นักศึกษาที่ทำงานด้านกิจกรรมนักศึกษาอีกด้วย (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2548 : 1)

สำหรับบทบาทของงานกิจกรรมนักศึกษาในประเทศไทย แบ่งออกได้เป็น 3 ระยะ (จินตนา ยูนิพันธ์. 2525: 125 – 128) ดังนี้ คือ

1. ระยะก่อน พ.ศ. 2513 เป็นระยะก่อนสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศไทยมิได้มีการติดต่อกับต่างประเทศมากนัก กิจกรรมนักศึกษาจึงเน้นในด้านยุวชนทหาร การกีฬา เนตรนารี และการเข้าร่วมพิธีกรรมทางศาสนา จนกระทั่งหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มีนักศึกษาไทยเดินทางไปศึกษาในต่างประเทศทำให้การศึกษาแผนใหม่เริ่มเข้ามามีบทบาทมากขึ้นในวงการศึกษาของไทย โดยเฉพาะในด้านกิจกรรมนิสิตนักศึกษา ประเภทของกิจกรรมที่ได้รับความนิยมก็คือ กิจกรรมด้าน กีฬา ส่วนกิจกรรมอื่นๆ ที่ได้รับความสนใจมากโดยทั่วไป ได้แก่ กิจกรรมประเภทบันเทิง เช่น ทัศนศึกษา การจัดงานสังสรรค์ งานรับน้องใหม่ เป็นต้น นอกจากนี้สถาบันอุดมศึกษาบางแห่งก็ดำเนินการจัดกิจกรรมประเภทที่มุ่งทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมบ้าง กิจกรรมประเภทวิชาการ เช่น การจัดติว กิจกรรมที่นักศึกษาเริ่มกระทำบ้างในช่วงเวลานี้และกระทำบ่อยขึ้นในช่วงหลังจากปี พ.ศ. 2513 คือ การประท้วงเกี่ยวกับสภาพของสังคม เป็นที่น่าสังเกตว่ากิจกรรมนักศึกษาในช่วงนี้ยังไม่มีประเภทของกิจกรรมมากนัก เพราะการที่นักศึกษาเข้ามาศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาช่วงดังกล่าวมุ่งศึกษาหาความรู้และพัฒนาทักษะที่เกี่ยวกับวิชาการ เพื่อการประกอบอาชีพในอนาคตเป็นหลักสำคัญ

2. ระยะระหว่าง พ.ศ. 2513 – 2519 ในช่วงนี้เป็นระยะที่มีความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญเกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษาหลายอย่าง ประการแรกคือการจัดตั้งศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ. 2513 ทำให้การจัดกิจกรรมต่างๆ ของนักศึกษามีระบบมากขึ้น และทำให้เกิดการร่วมมือกันระหว่างนักศึกษาสถาบันต่างๆ มากขึ้น กิจกรรมการประท้วงเกี่ยวกับสภาพสังคมโดยนักศึกษามีจำนวนมากขึ้นทั้งการประท้วงเพื่อการต่อต้านระบบการปกครองของประเทศไทยในขณะนั้น การประท้วงเป็นกิจกรรมภายในของมหาวิทยาลัยและขยายวงกว้างขึ้นเป็นระหว่างมหาวิทยาลัย ซึ่งต่อมาเหตุการณ์วันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ. 2516 เป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญเกี่ยวกับกิจกรรมนักศึกษาในช่วงระยะเวลานี้ กล่าวคือ กิจกรรมนักศึกษาได้เปลี่ยนรูปไปเกี่ยวข้องกับเรื่องการเมืองมากขึ้น จนกล่าวได้ว่ากิจกรรมนักศึกษาเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการปฏิรูปการเมือง นั่นคือการรวมตัวของนักศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งในการประท้วงเพื่อเรียกร้องให้มีการปรับปรุงระเบียบแบบแผนการปกครองเสียใหม่จากระบบเผด็จการเป็นระบบประชาธิปไตย

3. ระยะตั้งแต่ปี พ.ศ. 2519 เป็นต้นมา ในช่วงแรกกิจกรรมนักศึกษาถูกจำกัดเพียงด้านกีฬา และวัฒนธรรมเท่านั้น เนื่องจากต้องเป็นไปตามคำสั่งหัวหน้าคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินโดยมีนโยบายให้ยกเลิกสโมสรองค์การนิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัย และกิจกรรมประเภทอื่นๆ

ทั้งหมด ต่อมาระยะหลังตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521 กิจกรรมนักศึกษาได้มีการตื่นตัวมากขึ้นในเรื่องชมรมทางวิชาการต่างๆ และชมรมอื่นๆ มากมาย รวมถึงชมรมค่ายอาสาสมัครที่มีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาชุมชน ดังนั้นในช่วงนี้กิจกรรมนักศึกษามีได้จำกัดอยู่เพียงในขอบเขตของสถาบันอุดมศึกษาเท่านั้น แต่ยังขยายครอบคลุมไปถึงภายนอกสถาบันด้วย

สำเนา ขจรศิลป์ (2539: 38 – 39) ได้กล่าวถึง บทบาทของงานกิจกรรมนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาในปัจจุบันไว้ว่า กิจกรรมนักศึกษาเป็นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนานักศึกษามาก มหาวิทยาลัยของรัฐได้ให้การสนับสนุนให้นักศึกษาจัดกิจกรรมอย่างกว้างขวาง แต่สถาบันอุดมศึกษาขนาดเล็กอีกหลายแห่งยังมีข้อจำกัดในการส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษา ข้อจำกัดดังกล่าวคือ การขาดแคลนงบประมาณ และบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญในการบริหารและการให้คำปรึกษากิจกรรมนักศึกษาจึงทำให้สถาบันอุดมศึกษาขนาดเล็กโดยทั่วไปมีจำนวนชมรมกิจกรรมนักศึกษา และโครงการกิจกรรมนักศึกษาน้อยมาก นอกจากนั้นสถาบันอุดมศึกษาส่วนมากยังมิได้นำเอาวิชาการในสาขาวิชาต่างๆ เช่น จิตวิทยา สังคมวิทยา และการบริหารมาพัฒนากิจกรรมนักศึกษาให้เป็นประโยชน์ในการพัฒนานักศึกษาอย่างแท้จริง

อาจกล่าวได้ว่างานกิจกรรมนักศึกษา นอกจากจะมีบทบาทที่สำคัญในการพัฒนานักศึกษาให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ ยังเป็นกระบวนการที่สำคัญในการเปลี่ยนแปลง การสร้างสรรค์ และการพัฒนาประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ ชุมชน และสังคม ตลอดจนเผยแพร่ชื่อเสียงและเกียรติคุณของสถาบันการศึกษา

ตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา

เพศ

การศึกษาตัวแปรเพศที่ส่งผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตนั้นมีความแตกต่างกัน ดังที่ ธาริณี สุขจิตต์ (2544: 65 – 66) ที่ได้ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนิสิตที่เป็นกิจกรรมการบริหารชมรมต่อการได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า นิสิตหญิงและชายที่เป็นกรรมการบริหารชมรม มีความคิดเห็นต่อการได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตในแต่ละด้านโดยรวมไม่แตกต่างกัน และ สัมฤทธิ์ ใจดี (2544: 52) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาเจตคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา พบว่า นักศึกษาเพศชายและนักศึกษาเพศหญิงมีเจตคติต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ยุพิน จงเจริญทรัพย์ (2546: 91) ที่ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษากับการพัฒนาตนเองของนักศึกษาสถาบันราชภัฏจันทรเกษม พบว่านักศึกษาชายและหญิงมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาไม่แตกต่างกัน ในขณะที่ กฤตยากรณ์ เจริญทรัพย์ (2547: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในรูปแบบกิจกรรมบังคับ พบว่า นิสิตชายและนิสิตหญิงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีพฤติกรรมการ

เข้าร่วมกิจกรรมนิสิตในรูปแบบกิจกรรมบังคับ โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชั้นปี

การศึกษาตัวแปรชั้นปีที่ส่งผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตนั้นมีความแตกต่างกัน ดังที่ อัมพา ซองทุมมินทร์ (2542: 91) ทำการศึกษาเรื่องเจตคติต่อกิจกรรมนักศึกษาของสถาบันราชภัฏอุดรธานี พบว่า ตัวแปรชั้นปีมีความสัมพันธ์ทางลบกับเจตคติต่อกิจกรรมนักศึกษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีที่สูงขึ้นย่อมสนใจที่จะเรียนเพื่อออกไปประกอบอาชีพในอนาคตมากกว่าที่จะสนใจกิจกรรมนักศึกษาที่สถาบันจัดให้และนักศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่แปลกใหม่ และอยู่ในระยะที่อยากรู้ อยากลอง อยากหาประสบการณ์ใหม่ จึงมีความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าชั้นปีที่สูงขึ้น ในขณะที่ กรกช อัตตวิริยานุภาพ (2540: 129) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตนักศึกษากับการพัฒนาตนเองของนิสิตนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ขึ้นไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตนักศึกษามากที่สุดในขณะที่นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีส่วนร่วมในกิจกรรมนิสิตนักศึกษาน้อยที่สุด สอดคล้องกับของ ยุพิน จงเจริญทรัพย์ (2546: 96) ที่ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษากับการพัฒนาตนเองของนักศึกษาสถาบันราชภัฏจันทรเกษม พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีต่างกันมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกัน โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาต่างกับนักศึกษาชั้นปีอื่นๆ

คณะวิชา

การศึกษาตัวแปรชั้นปีที่ส่งผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตนั้นมีความแตกต่างกัน ดังที่ เนาวรัตน์ กังเม้ง (2543: 67) ได้ทำการศึกษาทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษาต่อการจัดกิจกรรมนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต พบว่านักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาที่ต่างกันมีทัศนะต่อการจัดกิจกรรมนิสิตไม่แตกต่างกันอาจเป็นเพราะว่าลักษณะของกิจกรรมที่จัดไม่ได้เน้นสำหรับสาขาวิชาใด โดยเฉพาะแต่เป็นการจัดสำหรับนิสิตโดยทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับ วุฒิชัย ฤกษ์เมธ (2546: 72) ได้ศึกษาทัศนะของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการจัดกิจกรรมนิสิตของมหาวิทยาลัยในรูปแบบกิจกรรมบังคับ ผลการวิจัยพบว่านิสิตที่เรียนสาขาวิชาต่างกันมีทัศนะต่อการจัดกิจกรรมนิสิตของมหาวิทยาลัยในรูปแบบกิจกรรมบังคับไม่แตกต่างกัน ส่วนสายพิน สุตคณี (2536: 84) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพบว่า นิสิตที่ศึกษาคณะวิชาต่างกันมีความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตแตกต่างกัน ซึ่งพบว่าคณะแพทยศาสตร์เข้าร่วมกิจกรรมน้อยกว่าคณะศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

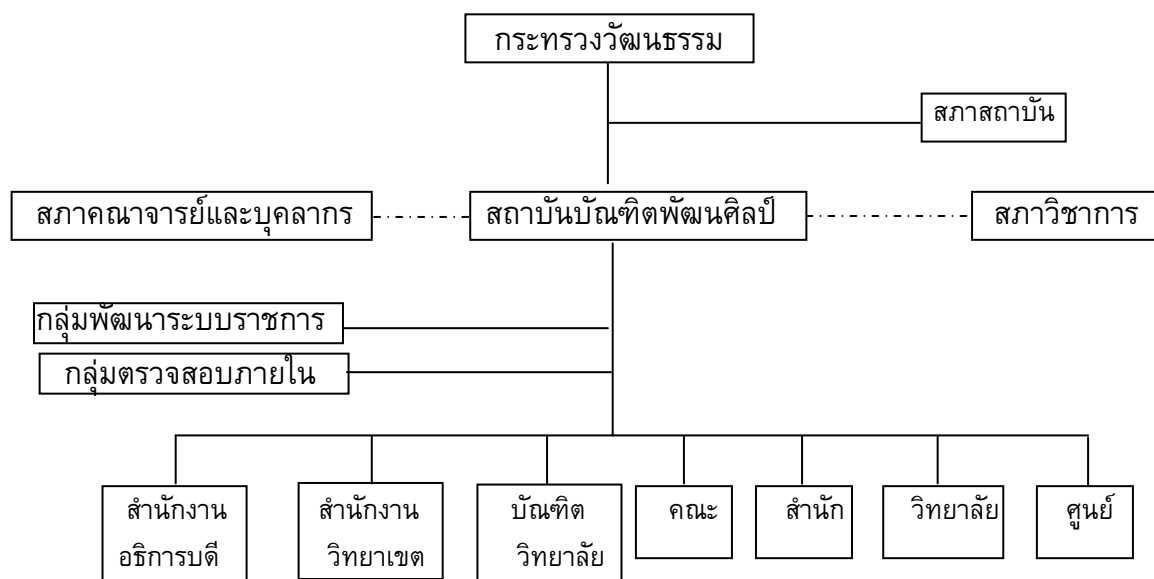
การศึกษาตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ส่งผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตนั้นมีความแตกต่างกัน เช่น อัมพา ซองทุมมินทร์ (2542: 90) ทำการศึกษาเรื่องเจตคติต่อกิจกรรมนักศึกษาของสถาบันราชภัฏอุดรธาณีพบว่า เกรดเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่อกิจกรรมนักศึกษา ซึ่งอาจเป็นเพราะนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี มีความมั่นใจในตนเองที่จะสามารถเรียนได้ดีโดยทำกิจกรรมไปพร้อมกันด้วย สอดคล้องกับ ยุพิน จงเจริญทรัพย์ (2546: 91) ที่ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษากับการพัฒนาดตนเองของนักศึกษาสถาบันราชภัฏจันทรเกษม พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาต่างกันโดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาต่างกับนักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และต่ำ ส่วน วุฒิชัย ฤกษ์เมธ (2546: 72) ได้ศึกษาทัศนะของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการจัดกิจกรรมนิสิตของมหาวิทยาลัยในรูปแบบกิจกรรมบังคับ ผลการวิจัยพบว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีทัศนะต่อการจัดกิจกรรมนิสิตของมหาวิทยาลัยในรูปแบบกิจกรรมบังคับไม่แตกต่างกัน

ความเป็นมาและการจัดดำเนินงานของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (กรมศิลปากร. 2549: 89 – 90) เป็นสถาบันอุดมศึกษา ในสังกัดกระทรวงวัฒนธรรม นาม “บัณฑิตพัฒนศิลป์” เป็นนามที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี องค์อุปถัมภ์มรดกวัฒนธรรมไทย โปรดเกล้าฯ พระราชทาน เมื่อวันที่ 27 มีนาคม พ.ศ. 2540 สถาบันได้รับการสถาปนาขึ้นตาม “พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ. 2541” และประกาศในพระราชกิจจานุเบกษา ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 3 พฤศจิกายน พ.ศ. 2541 โดยมีบทบาทหน้าที่ในการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี พร้อมกับดูแลวิทยาลัยนาฏศิลป์ 12 แห่ง และวิทยาลัยช่างศิลป์ 3 แห่ง เปิดดำเนินการสอนครั้งแรกใน 3 คณะ คือ คณะศิลปะวิจิตร คณะศิลปะนาฏดุริยางค์ และคณะศิลปศึกษา ตั้งแต่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2542 เป็นหลักสูตรปริญญาตรี (ต่อเนื่อง) 2 ปี สำหรับผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูง (ปนส.) จากวิทยาลัยช่างศิลป์ทุกแห่ง และผู้ที่สำเร็จการศึกษาประกาศนียบัตรศิลปกรรมวิชาชีพชั้นสูง (ศ.ปวศ.) จากวิทยาลัยช่างศิลป์ทุกแห่ง ในปีการศึกษา 2547 ได้ขยายการผลิตบัณฑิต โดยการสอนหลักสูตร ปริญญาตรี (4 ปี) ในคณะศิลปะวิจิตร และคณะศิลปะนาฏดุริยางค์ เปิดสอนหลักสูตรปริญญาตรี (5ปี) ในคณะศิลปศึกษา และเปิดเครือข่ายห้องเรียนคณะศิลปศึกษาในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภูมิภาค ปีการศึกษา 2549 นอกจากจะดำเนินการเรียนการสอนหลักสูตรปริญญาตรี (ต่อเนื่อง) ปริญญาตรี (5 ปี) และปริญญาตรี (4 ปี) สถาบันยังมีเครือข่ายห้องเรียนคณะศิลปศึกษาในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภูมิภาคทั้ง 11 แห่ง และเครือข่ายห้องเรียนของคณะศิลปะวิจิตรในวิทยาลัยช่างศิลป์สุพรรณบุรี นอกจากนี้สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ยังมีหน้าที่จัดการศึกษาในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

วิชาชีพเฉพาะ และระดับต่ำกว่าปริญญาตรีในวิทยาลัยนาฏศิลป์ และวิทยาลัยช่างศิลป์ 15 แห่ง (ตามอำนาจหน้าที่ในกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมศิลปากร วันที่ 7 สิงหาคม 2549)

ปัจจุบันสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ได้แยกออกจากการเป็นหน่วยงานหนึ่งของกรมศิลปากร มาเป็นองค์กรที่มีสถานภาพเป็นนิติบุคคล สังกัดกระทรวงวัฒนธรรม สามารถจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ. 2550 ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2550

โครงสร้างของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ที่มา : พระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ. 2550

วัตถุประสงค์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ในพระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พ.ศ. 2550 ในหมวดทั่วไป มาตรา 8 กล่าวว่า “ให้สถาบันเป็นสถานศึกษา มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาและส่งเสริมวิชาการ ตั้งแต่ระดับพื้นฐาน วิชาชีพถึงวิชาชีพชั้นสูง ด้านนาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ คีตศิลป์ ช่างศิลป์ ทั้งไทยและสากล รวมทั้ง ศิลปวัฒนธรรมระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ทำการสอน ทำการแสดง ทำการวิจัย และให้บริการทาง วิชาการ ตลอดจนส่งเสริม สืบสาน สร้างสรรค์ ทะนุบำรุง และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมอันเป็น เอกลักษณ์ของชาติ และศิลปวัฒนธรรมที่หลากหลายของชุมชนท้องถิ่น” ซึ่งสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ได้กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการ ไว้ดังนี้ (พระราชบัญญัติสถาบัน บัณฑิตพัฒนศิลป์. 2550: 1)

1. เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญในงานศิลปกรรม นาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ นำไปสู่อาชีพช่างศิลปกรรม ศิลปิน ครูศิลปะ นักวิชาการศิลปะ และนักบริหารวิชาชีพ
2. เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีจริยธรรม คุณธรรม และเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ และสามารถประกอบอาชีพ และสามารถประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน สนับสนุนงานการศึกษา ค้นคว้าวิจัย และประยุกต์ใช้ความรู้ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เพื่อความเป็นเลิศในทางวิชาการศิลปะ
4. เพื่อให้ความร่วมมือและบริการสังคมทางด้านวิชาศิลปะสาขาต่างๆ อันจะยังประโยชน์แก่สังคมและประเทศชาติ

การจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ได้จัดการศึกษาหลักสูตรปริญญาตรี (ต่อเนื่อง) และปริญญาตรี (4 – 5 ปี) รวมทั้งสิ้น 34 หลักสูตร ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับการนาฏศิลป์ดนตรีเท่านั้น (กรมศิลปากร. 2549: 90) มีรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 1 หลักสูตรปริญญาตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

คณะ / ภาควิชา	หลักสูตรปริญญาตรี ปีพุทธศักราช 2542 สาขา / แขนงวิชาที่เปิดสอน	หลักสูตรปริญญาตรี ปีพุทธศักราช 2547 สาขา / แขนงวิชาที่เปิดสอน
คณะศิลปนาฏดุริยางค์ -ภาควิชานาฏศิลป์ -ภาควิชาดุริยางคศิลป์	หลักสูตรศิลปบัณฑิต (ศ.บ.) ต่อเนื่อง 1. สาขานาฏศิลป์ไทย 2. สาขาดนตรีไทย 3. สาขาคีตศิลป์ไทย	หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.) 1. สาขานาฏศิลป์ไทย 2. สาขาดนตรีไทย 3. สาขาคีตศิลป์ไทย
คณะศิลปศึกษา -ภาควิชานาฏศิลป์ศึกษา -ภาควิชาดุริยางคศิลป์ศึกษา -ภาควิชาการศึกษา -ภาควิชาการศึกษาทั่วไป	หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.) ต่อเนื่อง 1. สาขานาฏศิลป์ไทยศึกษา 2. สาขานาฏศิลป์สากลศึกษา - แขนงวิชาบัลเลต์ 3. สาขาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา - แขนงวิชาดนตรีไทย - แขนงวิชาคีตศิลป์ไทย 4. สาขาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา - แขนงวิชาดนตรีสากล - แขนงวิชาคีตศิลป์สากล	หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.) 1. สาขานาฏศิลป์ไทยศึกษา 2. สาขานาฏศิลป์สากลศึกษา - แขนงวิชาบัลเลต์ 3. สาขาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา - แขนงวิชาดนตรีไทย - แขนงวิชาคีตศิลป์ไทย 4. สาขาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา - แขนงวิชาดนตรีสากล - แขนงวิชาคีตศิลป์สากล

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์จัดการศึกษาระบบทวิภาค โดยแบ่งเวลาการศึกษาแต่ละปีออกเป็น 2 ภาคการศึกษาปกติ ภาคละ 18 สัปดาห์ รวมทั้งเวลาสำหรับการสอบด้วย นอกจากนี้ อาจเปิดภาคการศึกษาฤดูร้อนได้ โดยใช้เวลาศึกษา 6 – 9 สัปดาห์

หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต (หลักสูตร 5 ปี) คณะศิลปศึกษา รับนักศึกษาโดยการสอบคัดเลือก จากผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นกลาง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรการศึกษาขั้นพื้นฐานช่วงชั้นที่ 4 หรือเทียบเท่าเข้าศึกษาต่อในคณะศิลปศึกษาทุกสาขาวิชาตามประกาศของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผู้สำเร็จการศึกษาจะได้รับปริญญาตรีศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.) ใช้ระยะเวลาเรียน 10 ภาคเรียน หรือ 5 ปี การศึกษามีหน่วยการเรียนรู้รวมทั้งสิ้น 166 หน่วยการเรียนรู้ เรียนวิชาสามัญและวิชาศิลปะตามหลักสูตร ดังนี้

1. วิชาการศึกษาทั่วไป ได้แก่ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ภาษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ พลศึกษา

2. วิชาเฉพาะ

2.1 กลุ่มวิชาชีพครู

2.1.1 วิชาชีพครูบังคับ

2.1.2 วิชาชีพครูเลือก

2.2 กลุ่มวิชาชีพเฉพาะสาขา

2.2.1 พื้นฐานวิชาชีพ

2.2.2 วิชาชีพบังคับ

2.2.3 วิชาชีพเลือก

3. หมวดวิชาเลือกเสรี

หลักสูตรศิลปบัณฑิต (หลักสูตร 4 ปี) คณะศิลปนาฏดุริยางค์ รับนักศึกษาโดยการสอบคัดเลือกจากผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นกลาง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรการศึกษาระดับชั้นพื้นฐานช่วงชั้นที่ 4 หรือเทียบเท่าเข้าศึกษาต่อในคณะศิลปนาฏดุริยางค์ ทุกสาขาตามประกาศของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ผู้สำเร็จการศึกษาจะได้รับปริญญาตรีศิลปบัณฑิต (ศษ.บ.) คณะศิลปนาฏดุริยางค์ ประกอบด้วย 2 ภาควิชา 3 สาขา เรียนไม่น้อยกว่า 142 หน่วยการเรียนรู้ เรียนวิชาสามัญและวิชาศิลปะตามหลักสูตร ดังนี้

1. วิชาการศึกษาทั่วไป ได้แก่ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ภาษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ พลศึกษา

2. วิชาชีพเฉพาะ

2.1 กลุ่มวิชาพื้นฐานวิชาชีพ

2.2 กลุ่มวิชาชีพบังคับ

2.3 กลุ่มวิชาชีพเลือก

3. หมวดวิชาเลือกเสรี

จุดมุ่งหมายสำคัญของการจัดหลักสูตรนาฏศิลป์ ดนตรี

หลักสูตรนาฏศิลป์ ดนตรีได้ตั้งจุดมุ่งหมายสำคัญ เป็นเป้าหมายการเรียนรู้ให้แก่ผู้สอนและผู้เรียน เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุตามหลักการของหลักสูตร โดยพัฒนาให้เด็กมีบุคลิกภาพและเจตคติอันดีในการอยู่ในสังคม ดังนี้ (อาภรณ์ มนตรีศาสตร์ และจตุรงค์ มนตรีศาสตร์. 2525: 266 – 267)

1. ด้านบุคลิกภาพ นาฏศิลป์ดนตรีประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ ย่อมก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และการแสดงออกได้อย่างเสรี การปฏิบัติตนเช่นนี้ย่อมนำมาซึ่งบุคลิกภาพของผู้นำ และการเป็นผู้มีอารมณ์ร่าเริงแจ่มใส ซึ่งจะทำให้เกิดกิริยาท่าทางอันพึงประสงค์ของคนทั่วไปด้วย

2. ด้านอารมณ์ การแสดงออกด้วยการร้องรำทำเพลงอย่างมีวินัยและขอบเขตพอสมควร การปฏิบัติโดยสม่ำเสมอจะช่วยให้ผู้เรียนร่าเริงเปิดเผย บางครั้งจะสามารถควบคุมอารมณ์ความรู้สึกได้โดยการปฏิบัติกิจกรรม การควบคุมจังหวะ ท่าทาง การใช้เสียงให้เหมาะสมตามวัยของผู้เรียน

3. ด้านสังคม การแสดงออกร่วมกับผู้อื่นในกิจกรรมนาฏศิลป์ ดนตรี ย่อมฝึกให้ผู้เรียนได้รู้ว่าเมื่อไรจึงจะเป็นผู้นำกลุ่มและเมื่อไรตนจะต้องเป็นผู้ตาม ควรจะทำตนอย่างไรจึงจะสามารถเข้ากับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี ทำให้รู้จักยอมรับความสามารถของผู้อื่น ยอมละทิ้งความเห็นแก่ตัวได้เพราะนาฏศิลป์ดนตรีมีกิจกรรมอื่นๆ ที่สามารถทำให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมได้

4. ด้านเจตคติ การเรียนนาฏศิลป์ ดนตรี จะสร้างเสริมความรู้ ความเข้าใจในศิลปวัฒนธรรมของไทยและประเทศใกล้เคียงได้อย่างถ่องแท้ ย่อมก่อให้เกิดเจตคติเกี่ยวกับเรื่องนี้ดีขึ้น สามารถแยกแยะระดับชั้นของความดีเด่นของศิลปวัฒนธรรม และยอมรับศิลปวัฒนธรรมเหล่านั้นว่าเป็นของมีค่าประจำชาติ สมควรที่ทุกคนในชาติจะต้องศึกษาให้เข้าใจและรักษาไว้

จุดประสงค์เฉพาะที่เป็นจุดสำคัญของหลักสูตร ได้กำหนดเป้าหมายเพื่อส่งเสริมลักษณะนิสัยแก่ผู้เรียน และสร้างความเข้าใจในนาฏศิลป์และดนตรี ดังนี้

1. ให้รู้จักคุณค่าของประสบการณ์ทางนาฏศิลป์ ดนตรี โดยสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและก่อให้เกิดประโยชน์ในทางสร้างสรรค์ ทั้งทางด้านของความรู้สึก ความละเอียดอ่อนโยนในด้านจิตใจ และมีประสบการณ์ในด้านนาฏศิลป์ ดนตรี

2. ให้มีความรู้และทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับนาฏศิลป์ ดนตรี อันจะนำไปสู่ความเข้าใจและการส่งเสริมความสามารถพื้นฐานของประชาชนเกี่ยวกับนาฏศิลป์ ดนตรี ของชาติและสากลทั่วไป

3. ให้โอกาสพัฒนาตนเองและมีส่วนร่วมในกิจกรรมนาฏศิลป์ ดนตรี ความถนัดและการแสดงออกในทางกิจกรรมต่างๆ ของนาฏศิลป์ ดนตรี ทำให้สามารถอยู่ร่วมกันและสามารถปรับตัวตนเองให้เข้ากับคนอื่น ๆ ได้ ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวให้โอกาสผู้เรียนที่จะแสดงความสนใจและความถนัดของแต่ละบุคคลออกมาได้ด้วย

4. ให้แสดงออกตามความคิดและจินตนาการของตน กิจกรรมนาฏศิลป์ ดนตรี ควรที่จะส่งเสริมให้ได้แสดงความคิดและจินตนาการออกมาในด้านการแสดงออกของผู้เรียนด้วย

5. ให้รู้จักนาฏศิลป์ ดนตรีของไทยและของชาติอื่นๆ เป็นการส่งเสริมให้มีความเข้าใจในศิลปะ นาฏศิลป์ ดนตรี สามารถดูและเกิดความเข้าใจการแสดงต่างๆ ของไทยและของชาติอื่นเป็นการช่วยสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างกันด้วย

6. ให้นำประสบการณ์ทางนาฏศิลป์ ดนตรี ไปช่วยส่งเสริมปรับปรุงบุคลิกภาพของผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมต่างๆ ของนาฏศิลป์ ดนตรี การระมัดระวังในด้านจังหวะ การควบคุมเสียง และท่าทางให้ทันต่อนตรีและการเคลื่อนไหว เมื่อได้ปฏิบัติอยู่เสมอๆ ย่อมทำให้ผู้ได้ฝึกกิจกรรมเป็นคนกระฉับกระเฉง ว่องไว แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ทันที และนอกจากนั้นก็จะมีบุคลิกที่เปิดเผยรื่นเริง ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาและปรับปรุงบุคลิกภาพและอารมณ์อีกด้วย

บทบาทงานกิจกรรมนักศึกษา

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์มีบทบาทในการอนุรักษ์ ส่งเสริม และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมทางด้านนาฏศิลป์ ดนตรี จัดเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบเรื่องดังกล่าวสู่ประชาชนโดยการจัดกิจกรรมการแสดงสู่ประชาชนให้เป็นที่ยอมรับของสังคม และเชิดชูความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ โดยการนำนักศึกษาเข้าร่วมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี เป็นการศึกษาทางอ้อมที่ช่วยสร้างเสริมและเติมเต็มประสบการณ์และความรู้ทางด้านวิชาชีพ เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการแสดงความสามารถในการทำงาน การตัดสินใจ การปรับตัว มีความสามัคคี และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (2549: 2-3) ได้กล่าวถึงลักษณะของกิจกรรมการแสดง ดังนี้

ลักษณะกิจกรรมการแสดงของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

1. งานการแสดงของรัฐบาล จัดโดยสำนักพระราชวัง จัดขึ้นเนื่องในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระบรมราชินีนาถทรงมีพระราชอาคันตุกะจากต่างประเทศเสด็จมาเยือนเป็นการส่วนพระองค์ การแสดงจะจัดขึ้นที่พระที่นั่งจักรี
2. งานการแสดงของรัฐบาล จัดโดยสำนักนายกรัฐมนตรีการแสดงจัดขึ้นเพื่อต้อนรับแขกชาวต่างประเทศที่สำคัญมาเยือนประเทศไทยตามวาระและโอกาสต่าง ๆ โดยมีนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐบาลเป็นเจ้าภาพ งานจัดที่ตึกสันติไมตรีทำเนียบรัฐบาล
3. งานการแสดงของรัฐบาล จัดโดยคณะนายทหาร การแสดงจัดขึ้นเพื่อเป็นการเลี้ยงต้อนรับนายทหารต่างประเทศที่มาเยือนประเทศไทย งานส่วนใหญ่จัดขึ้นที่หอประชุมกองทัพบกและที่กระทรวงกลาโหม
4. งานแสดงเพื่อเผยแพร่สำหรับประชาชนทั่วไป ตามนโยบายของกรมศิลปากรการแสดงจัดขึ้น ณ โรงละครแห่งชาติเป็นประจำทุกสัปดาห์และทุกเดือน ส่วนในฤดูร้อนจะเพิ่มการแสดง ณ สังคีตศาลาทุกสัปดาห์ รวมถึงการเผยแพร่นาฏศิลป์ในส่วนภูมิภาคต่างๆ ด้วย
5. งานการแสดงเพื่อเชื่อมสัมพันธไมตรีกับต่างประเทศ เนื่องในวาระและโอกาสต่างๆ ที่จัดขึ้นทั้งภายในและภายนอกประเทศ
6. งานสาธิตการแสดงนาฏศิลป์ไทย เมื่อมีสถาบันการศึกษาต่างๆ ขอความร่วมมือหรือขอความอนุเคราะห์มา
7. งานแสดงทั่วไป เป็นงานที่บริษัทเอกชนต่างๆ รวมถึงประชาชนทั่วไปจัดขึ้นและขอให้ทางสถาบันจัดการแสดงไปร่วมงาน เช่น งานวันขึ้นปีใหม่ งานเลี้ยงรับรอง ประเพณีต่างๆ ได้แก่ งานวันเกิด งานแต่งงาน งานเผาศพ เป็นต้น

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่ากิจกรรมนักศึกษาเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญต่อการพัฒนานักศึกษาควบคู่ไปกับการเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมที่หลากหลายทำให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ ได้รับการพัฒนาทั้งด้านสติปัญญา วิชาการ วิชาชีพ สังคมและอารมณ์ มีความพร้อม และมีศักยภาพที่จะเผชิญกับชีวิตการทำงานและการดำเนินชีวิตในสังคมต่อไป ดังนั้น

หากการจัดกิจกรรมนักศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพก็จะเป็นการส่งเสริมและพัฒนานักศึกษาได้
บรรลุตามเป้าหมายของสถาบัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้ คือ การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูลและจัดกระทำข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 – 5 ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 คณะศิลปนาฏดุริยางค์ และ คณะศิลปศึกษา จำนวน 694 คน

กลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาคณะศิลปนาฏดุริยางค์ และ คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

คณะ ชั้นปี	คณะศิลปนาฏดุริยางค์	คณะศิลปศึกษา	รวม
ชั้นปีที่ 2	62	140	202
ชั้นปีที่ 3	49	147	196
ชั้นปีที่ 4	71	104	175
ชั้นปีที่ 5	-	121	121
รวม	182	512	694

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามที่ใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีการดำเนินการ ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา วารสาร ผลงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของสถาบันการศึกษาต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. ศึกษาแบบสอบถามตามแนวทางของไลเคิร์ต (Likert)
3. นำข้อมูลจากข้อ 1 และข้อ 2 มาสร้างเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยให้ครอบคลุมตามที่ระบุในนิยามศัพท์เฉพาะ
4. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว เสนอกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน (ภาคผนวก ค) เพื่อตรวจแก้ไขและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เพื่อให้ข้อคำถามมีความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity)
5. แก้ไขและปรับปรุงแบบสอบถามตามที่ผู้เชี่ยวชาญแนะนำ แล้วปรึกษาขอความเห็นชอบจากกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท
6. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักศึกษาปริญญาตรีของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำนวน 30 คน
7. ตรวจสอบค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ โดยใช้ ร้อยละ 27 ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ แล้วใช้การทดสอบที (t – test) วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก เลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ไว้ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย
8. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยวิธีหาค่าความสอดคล้องภายในแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค ได้ค่าเท่ากับ .94
9. นำแบบสอบถามฉบับที่ตรวจแก้ไข แล้วเสนอกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อให้ความเห็นชอบก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มี 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ ได้แก่ เพศ ชั้นปี คณะวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาศาสนาบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating – Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยผู้วิจัยกำหนดค่าน้ำหนักของคะแนน ดังนี้

- คะแนน 5 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความดังกล่าว
- คะแนน 4 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อความดังกล่าว
- คะแนน 3 หมายถึง ผู้ตอบไม่แน่ใจกับข้อความดังกล่าว
- คะแนน 2 หมายถึง ผู้ตอบไม่เห็นด้วยกับข้อความดังกล่าว
- คะแนน 1 หมายถึง ผู้ตอบไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความดังกล่าว

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามไว้ดังนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ย	4.50 – 5.00	หมายถึง	ผู้ตอบเห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ และดนตรี ในระดับมากที่สุด
ค่าคะแนนเฉลี่ย	3.50 – 4.49	หมายถึง	ผู้ตอบเห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ และดนตรี ในระดับมาก
ค่าคะแนนเฉลี่ย	2.50 – 3.49	หมายถึง	ผู้ตอบเห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ และดนตรี ในระดับปานกลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ย	1.50 – 2.49	หมายถึง	ผู้ตอบเห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ และดนตรี ในระดับน้อย
ค่าคะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.49	หมายถึง	ผู้ตอบเห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ และดนตรี ในระดับน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูลและการจัดทำข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินงานตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขอหนังสือขอความร่วมมือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยนำหนังสือตามข้อ 1 พร้อมด้วยแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและปรับปรุงแก้ไขจนมีคุณภาพ ไปขอความร่วมมือกับนักศึกษาคณะศิลปศึกษา และคณะศิลปะนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ และเก็บแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง

3. นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนทั้งหมด มาตรวจสอบความสมบูรณ์ และให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลที่ได้ไปทั้งหมดวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

2. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่หนึ่ง เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี 4 ด้าน คือ ด้านการจัดดำเนินงาน กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางศิลปะ ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ และโดยรวม วิเคราะห์โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่สอง เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ และคณะวิชา ใช้การทดสอบที (t-test) ส่วนตัวแปรชั้นปี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One way analysis of variance) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe')

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สถิติพื้นฐาน

4.1.1 ค่าความถี่ (Frequency)

4.1.2 ค่าร้อยละ (Percentage)

4.1.3 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)

4.1.4 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพแบบสอบถาม

4.2.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ (Discrimination Power) โดยใช้การทดสอบที (Ferguson. 1981 : 180)

4.2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach. 1984: 61)

4.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

4.3.1 ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปร 2 กลุ่ม โดยใช้การทดสอบที (Edwards. 1957: 152)

4.3.2 ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One – Way Analysis of Variance) ในกรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe') (Ferguson. 1981: 190)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 4 ด้าน คือ ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางศิลปะ และด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ จำแนกตามเพศ ชั้นปี คณะวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อให้การแปลความหมายข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
SD	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F – distribution
df	แทน	ระดับชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Squares)
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็นที่สถิติที่ใช้ทดสอบจะตกอยู่ในช่วงปฏิเสธสมมุติฐาน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้นำเสนอเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 4 ด้าน คือ ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางศิลปะ และด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ วิเคราะห์โดยการคำนวณหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศและคณะวิชา โดยการทดสอบที (t-test) ส่วนตัวแปรชั้นปี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้การวิเคราะห์ความ

แปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance) และเมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ (Scheffe')

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของนักศึกษา จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
1.1 ชาย	214	30.9
1.2 หญิง	479	69.1
รวม	693	100.0
2. ชั้นปี		
2.1 ชั้นปีที่ 2	202	29.1
2.2 ชั้นปีที่ 3	196	28.3
2.3 ชั้นปีที่ 4 และสูงกว่า	295	42.6
รวม	693	100.0
3. คณะวิชา		
3.1 คณะศิลปนาฏดุริยางค์	184	26.6
3.2 คณะศิลปศึกษา	509	73.4
รวม	693	100.0
ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
4.1 เกรตเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป	322	71.6
4.2 เกรตเฉลี่ยสะสม 2.50 – 2.99	77	17.1
4.3 เกรตเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.49 ลงมา	51	11.3
รวม	450	100.0

จากตาราง 3 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง (ร้อยละ 69.1) และนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 และสูงกว่ามากที่สุด (ร้อยละ 42.6) นักศึกษาส่วนใหญ่ศึกษาคณะศิลปศึกษามากที่สุด (ร้อยละ 73.4) และส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูง คือ เกรตเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป (ร้อยละ 71.6)

ตอนที่ 2 ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 4 ด้าน คือ ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางศิลปะ และด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ วิเคราะห์โดยการคำนวณหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงในตาราง 4 – 12

ตาราง 4 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน

ความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดง นาฏศิลป์ ดนตรี	นักศึกษา (n = 693)		ระดับ
	$\bar{X}$	SD	
ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี	3.54	0.51	มาก
ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี	4.05	0.53	มาก
ด้านคุณค่าทางศิลปะ	4.20	0.55	มาก
ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ	3.94	0.53	มาก
รวม	3.93	0.40	มาก

จากตาราง 4 แสดงว่านักศึกษาเห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาเห็นด้วยในระดับมากทุกด้านเช่นกัน

ตาราง 5 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี เป็นรายชื่อ

ข้อ ที่	ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดง นาฏศิลป์ ดนตรี	นักศึกษา (n = 693)		ระดับ
		$\bar{X}$	SD	
1	การจัดกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบัน สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา	3.65	0.76	มาก
2	สถาบันส่งเสริมให้นักศึกษามีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรม การแสดงทุกคน	3.38	0.76	ปานกลาง
3	มีการกำหนดเกณฑ์คุณสมบัติของนักศึกษาที่เข้าร่วม กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีไว้อย่างชัดเจน	3.39	0.71	ปานกลาง
4	เกณฑ์ที่กำหนดให้นักศึกษาผู้เข้าร่วมกิจกรรมการ แสดงนาฏศิลป์ ดนตรีต้องเป็นผู้ที่มีความประพฤติ เรียบร้อย ช่วยรักษาเกียรติภูมิของสถาบัน	3.59	0.87	มาก
5	เกณฑ์ที่กำหนดให้นักศึกษาผู้เข้าร่วมกิจกรรมการ แสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถทาง ศิลปะที่เหมาะสม	3.60	0.81	มาก
6	เกณฑ์ที่กำหนดให้นักศึกษาผู้เข้าร่วมกิจกรรมการ แสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ต้องเป็นผู้ที่มีผลการเรียนใน ระดับปานกลางขึ้นไป ทั้งนี้เพื่อเป็นการปกป้องเกียรติ ของสถาบัน	3.51	0.80	มาก
7	สถาบันมีปริมาณงานแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีต่อปีใน จำนวนที่เหมาะสมกับศักยภาพของนักศึกษา	3.47	0.78	ปานกลาง
8	การจัดกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบัน ทำให้นักศึกษาสามารถหารายได้จากการแสดงใน ระหว่างเรียนได้	3.66	0.92	มาก
9	นักศึกษามีความยินดีที่ได้รับมอบหมายให้เข้าร่วม กิจกรรมการแสดงในงานต่างๆ ของสถาบัน	3.64	0.75	มาก
10	มีการประเมินผลการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดง นาฏศิลป์ ดนตรีอย่างสม่ำเสมอ	3.47	0.74	ปานกลาง
รวม		3.54	0.51	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่านักศึกษาเห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี โดยรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่านักศึกษาเห็นด้วยเกือบทุกข้อในระดับมาก ยกเว้นข้อ 2 สถาบันส่งเสริมให้นักศึกษามีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงทุกคน ข้อ 3 มีการกำหนดเกณฑ์คุณสมบัติของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีไว้อย่างชัดเจน ข้อ 7 สถาบันมีปริมาณงานแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีต่อปีในจำนวนที่เหมาะสมกับศักยภาพของนักศึกษา และข้อ 10 มีการประเมินผลการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีอย่างสม่ำเสมอ ที่นักศึกษาเห็นด้วยในระดับปานกลาง

ตาราง 6 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี เป็นรายข้อ

ข้อ ที่	ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี	นักศึกษา (n = 693)		ระดับ
		$\bar{X}$	SD	
11	การเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมการฝึกทักษะทางวิชาชีพ	4.15	0.72	มาก
12	การเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมความสามารถเฉพาะตัวของนักศึกษา	4.10	0.72	มาก
13	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ	4.10	0.72	มาก
14	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมให้เกิดทักษะทางวิชาชีพ	4.07	0.72	มาก
15	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมให้นักศึกษาค้นพบศักยภาพ/พรสวรรค์ที่มีในตนเอง	4.01	0.72	มาก
16	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	3.98	0.72	มาก
17	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้กระบวนการจัดการด้านวิชาชีพ	4.03	0.70	มาก
18	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันเป็นประโยชน์สำหรับการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	4.05	0.70	มาก

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อ ที่	ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี	นักศึกษา (n = 693)		ระดับ
		$\bar{X}$	SD	
19	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมการเรียนรู้การสอนในหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น	3.99	0.70	มาก
20	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดการบูรณาการความรู้ทางด้านวิชาชีพ	4.01	0.67	มาก
รวม		4.05	0.53	มาก

จากตาราง 6 แสดงว่านักศึกษาเห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี โดยรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่านักศึกษาเห็นด้วยในระดับมากทุกข้อ

ตาราง 7 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ด้านคุณค่าทางศิลปะเป็นรายข้อ

ข้อ ที่	ด้านคุณค่าทางศิลปะ	นักศึกษา (n = 693)		ระดับ
		$\bar{X}$	SD	
21	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของศิลปวัฒนธรรมไทย	4.19	0.68	มาก
22	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีช่วยปลูกฝังให้นักศึกษาเกิดสุนทรียภาพ	4.16	0.70	มาก
23	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อวิชานาฏศิลป์ ดนตรี	4.18	0.67	มาก
24	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมและรักษาไว้ซึ่งจารีตในการแสดงและการบรรเลง	4.22	0.68	มาก

ตาราง 7 (ต่อ)

ข้อ ที่	ด้านคุณค่าทางศิลปะ	นักศึกษา (n = 693)		ระดับ
		$\bar{X}$	SD	
25	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันช่วย ส่งเสริมและอนุรักษ์ไว้ซึ่งภูมิปัญญาไทย	4.23	0.67	มาก
26	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีเป็นการเผยแพร่ สุนทรีย์ภาพของศิลปะไทยสู่สาธารณชน	4.20	0.70	มาก
27	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษามี ความภาคภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของกลไกในการอนุรักษ์ ศิลปวัฒนธรรมไทย	4.22	0.66	มาก
28	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษาเกิด ความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ และจินตนาการ	4.21	0.65	มาก
29	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษารัก และหวงแหนในศิลปวัฒนธรรมประจำชาติ	4.18	0.67	มาก
30	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษา สามารถเผยแพร่ สืบสานงานทางด้านศิลปวัฒนธรรม อย่างสร้างสรรค์	4.21	0.68	มาก
รวม		4.20	0.55	มาก

จากตาราง 7 แสดงว่านักศึกษาเห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ด้านคุณค่าทางศิลปะ โดยรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่านักศึกษาเห็นด้วยในระดับมากทุกข้อ

ตาราง 8 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ เป็นรายชื่อ

ข้อ ที่	ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ	นักศึกษา (n = 693)		ระดับ
		$\bar{X}$	SD	
31	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษามีความมั่นคงทางจิตใจ	4.14	0.71	มาก
32	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษามีความเชื่อมั่นในตนเอง	4.12	0.67	มาก
33	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษามีระเบียบวินัยในตนเอง	4.01	0.73	มาก
34	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษามีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม	4.00	0.69	มาก
35	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษาฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี	3.97	0.68	มาก
36	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษามีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับครู	3.91	0.71	มาก
37	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีระหว่างเพื่อนในสถาบัน	3.86	0.70	มาก
38	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักช่วยเหลือ แบ่งปัน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน	3.85	0.73	มาก
39	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษามีปฏิสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนต่างสถาบัน	3.73	0.80	มาก
40	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น	3.82	0.78	มาก
รวม		3.94	0.53	มาก

จากตาราง 8 แสดงว่านักศึกษาเห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ โดยรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่านักศึกษาเห็นด้วยในระดับมากทุกข้อ

ตาราง 9 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ

ความคิดเห็นต่อการเข้าร่วม กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี	ชาย (n = 214)			หญิง (n= 479)		
	$\bar{X}$	SD	ระดับความคิดเห็น	$\bar{X}$	SD	ระดับความคิดเห็น
ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรม การแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี	3.50	0.49	มาก	3.55	0.52	มาก
ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี	4.02	0.55	มาก	4.06	0.52	มาก
ด้านคุณค่าทางศิลปะ	4.17	0.58	มาก	4.21	0.53	มาก
ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ	3.94	0.52	มาก	3.94	0.53	มาก
รวม	3.90	0.42	มาก	3.94	0.39	มาก

จากตาราง 9 แสดงว่านักศึกษาเพศชายและเพศหญิงต่างก็เห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักศึกษาเพศชายและเพศหญิงเห็นด้วยในระดับมากทุกด้านเช่นกัน

ตาราง 10 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามชั้นปี

ความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี	ชั้นปีที่ 2 (n = 202)			ชั้นปีที่ 3 (n = 196)			ชั้นปีที่ 4 และสูงกว่า (n = 295)		
	$\bar{X}$	SD	ระดับ ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	SD	ระดับ ความ คิดเห็น	$\bar{X}$	SD	ระดับ ความ คิดเห็น
ด้านการจัดดำเนินงาน กิจกรรมการแสดง นาฏศิลป์ ดนตรี	3.63	0.60	มาก	3.53	0.46	มาก	3.48	0.46	ปานกลาง
ด้านคุณค่าทางวิชาชีพ นาฏศิลป์ ดนตรี	3.99	0.60	มาก	4.11	0.53	มาก	4.05	0.48	มาก
ด้านคุณค่าทางศิลปะ	4.18	0.56	มาก	4.24	0.55	มาก	4.19	0.53	มาก
ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ	3.91	0.67	มาก	3.96	0.42	มาก	3.95	0.48	มาก
รวม	3.93	0.51	มาก	3.96	0.35	มาก	3.92	0.36	มาก

จากตาราง 10 แสดงว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 และสูงกว่า เห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 เห็นด้วยในระดับมากทุกด้าน ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 4 และสูงกว่า เห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ในระดับปานกลาง ส่วนด้านอื่นๆ เห็นด้วยในระดับมาก

ตาราง 11 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะวิชา

ความคิดเห็นต่อการเข้าร่วม กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี	คณะศิลปนาฏดุริยางค์ (n = 184)			คณะศิลปศึกษา (n= 509)		
	$\bar{X}$	SD	ระดับความคิดเห็น	$\bar{X}$	SD	ระดับความคิดเห็น
ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรม การแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี	3.56	0.51	มาก	3.53	0.51	มาก
ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี	4.05	0.54	มาก	4.05	0.53	มาก
ด้านคุณค่าทางศิลปะ	4.17	0.57	มาก	4.21	0.54	มาก
ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ	4.01	0.51	มาก	3.91	0.53	มาก
รวม	3.95	0.42	มาก	3.92	0.40	มาก

จากตาราง 11 แสดงว่านักศึกษาคณะศิลปนาฏดุริยางค์ และคณะศิลปศึกษา เห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักศึกษาคณะศิลปนาฏดุริยางค์ และคณะศิลปศึกษา ต่างก็เห็นด้วยในระดับมากทุกด้าน

ตาราง 12 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง (n = 322)			ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง (n = 77)			ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (n = 51)		
	$\bar{X}$	SD	ระดับความคิดเห็น	$\bar{X}$	SD	ระดับความคิดเห็น	$\bar{X}$	SD	ระดับความคิดเห็น
ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี	3.52	0.49	มาก	3.62	0.49	มาก	3.46	0.51	ปานกลาง
ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี	4.10	0.52	มาก	4.18	0.51	มาก	4.00	0.54	มาก
ด้านคุณค่าทางศิลปะ	4.20	0.56	มาก	4.35	0.53	มาก	4.16	0.62	มาก
ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ	3.99	0.46	มาก	4.06	0.44	มาก	3.96	0.50	มาก
รวม	3.95	0.38	มาก	4.05	0.37	มาก	3.89	0.40	มาก

จากตาราง 12 แสดงว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ต่างก็เห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง เห็นด้วยในระดับมากทุกด้าน ส่วนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ในระดับปานกลาง ส่วนด้านอื่นๆ เห็นด้วยในระดับมาก

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 4 ด้าน คือ ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางศิลปะ และด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ วิเคราะห์โดยการทดสอบที และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ดังแสดงในตาราง 13 – 17

ตาราง 13 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ

ความคิดเห็นต่อการเข้าร่วม กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี	ชาย (n = 214)		หญิง (n= 479)		t	p
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรม การแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี	3.50	0.49	3.55	0.52	-1.41	0.159
ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี	4.02	0.55	4.06	0.52	-1.07	0.286
ด้านคุณค่าทางศิลปะ	4.17	0.58	4.21	0.53	-0.94	0.348
ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ	3.94	0.52	3.94	0.53	-0.07	0.946
รวม	3.90	0.42	3.94	0.39	-1.15	0.251

จากตาราง 13 แสดงว่านักศึกษาเพศชายและนักศึกษาเพศหญิง มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 14 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามชั้นปี

ความคิดเห็นต่อการ เข้าร่วมกิจกรรมการ แสดงนาฏศิลป์ ดนตรี	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านการจัดดำเนินงาน กิจกรรมการแสดง นาฏศิลป์ ดนตรี	ระหว่างกลุ่ม	2	2.75	1.372	5.373	0.005
	ภายในกลุ่ม	690	176.23	0.255		
	รวม	692	178.98			
ด้านคุณค่าทางวิชาชีพ นาฏศิลป์ ดนตรี	ระหว่างกลุ่ม	2	1.44	0.719	2.534	0.080
	ภายในกลุ่ม	690	195.72	0.284		
	รวม	692	197.16			
ด้านคุณค่าทางศิลปะ	ระหว่างกลุ่ม	2	0.37	0.183	0.617	0.540
	ภายในกลุ่ม	690	204.62	0.297		
	รวม	692	204.99			
ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ	ระหว่างกลุ่ม	2	0.30	0.150	0.535	0.586
	ภายในกลุ่ม	690	193.01	0.281		
	รวม	692	193.31			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.23	0.112	0.693	0.501
	ภายในกลุ่ม	690	111.96	0.162		
	รวม	692	112.18			

จากตาราง 14 แสดงว่านักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 15 การทดสอบความแตกต่างของความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ด้านการจัดดำเนินงาน กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีจำแนกตามชั้นปี เป็นรายคู่

ชั้นปี		ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4 และสูงกว่า
	$\bar{X}$	3.63	3.53	3.48
ชั้นปีที่ 2	3.63			*
ชั้นปีที่ 3	3.53			
ชั้นปีที่ 4 และสูงกว่า	3.48			

จากตาราง 15 แสดงว่านักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ชั้นปี 2 มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ด้านการจัดดำเนินงาน กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีแตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 และสูงกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 16 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะวิชา

ความคิดเห็นต่อการเข้าร่วม กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี	คณะศิลปนาฏ ดุริยางค์ (n = 184)		คณะ ศิลปศึกษา (n= 509)		t	p
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรม การแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี	3.56	0.51	3.53	0.51	0.77	0.441
ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี	4.05	0.54	4.05	0.53	-0.03	0.974
ด้านคุณค่าทางศิลปะ	4.17	0.57	4.21	0.54	-0.79	0.428
ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ	4.01	0.51	3.91	0.53	2.14	0.032
รวม	3.95	0.42	3.92	0.40	0.67	0.506

จากตาราง 16 แสดงว่านักศึกษาคณะศิลปนาฏดุริยางค์ และคณะศิลปศึกษา มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านการพัฒนาบุคลิกภาพที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

ตาราง 17 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความคิดเห็นต่อการ เข้าร่วมกิจกรรมการ แสดงนาฏศิลป์ ดนตรี	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ด้านการจัดดำเนินงาน กิจกรรมการแสดง นาฏศิลป์ ดนตรี	ระหว่างกลุ่ม	2	0.89	0.445	1.835	0.161
	ภายในกลุ่ม	447	108.47	0.243		
	รวม	449	109.36			
ด้านคุณค่าทางวิชาชีพ นาฏศิลป์ ดนตรี	ระหว่างกลุ่ม	2	1.01	0.503	1.870	0.155
	ภายในกลุ่ม	447	120.35	0.269		
	รวม	449	121.36			
ด้านคุณค่าทางศิลปะ	ระหว่างกลุ่ม	2	1.60	0.798	2.531	0.081
	ภายในกลุ่ม	447	140.68	0.315		
	รวม	449	142.28			
ด้านการพัฒนา บุคลิกภาพ	ระหว่างกลุ่ม	2	0.39	0.193	0.919	0.400
	ภายในกลุ่ม	447	94.16	0.211		
	รวม	449	94.55			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	0.87	0.435	3.012	0.051
	ภายในกลุ่ม	447	64.59	0.145		
	รวม	449	65.46			

จากตาราง 17 แสดงว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 4 ด้าน คือ ด้านการจัดดำเนินงาน กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางศิลปะ และด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ จำแนกตามเพศ ชั้นปี คณะวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 4 ด้าน คือ ด้านการจัดดำเนินงาน กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางศิลปะ และด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ ชั้นปี คณะวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 – 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จากคณะศิลปนาฏดุริยางค์ และคณะศิลปศึกษา จำนวนทั้งสิ้น 693 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 4 ด้าน คือ ด้านการจัดดำเนินงาน กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านคุณค่าทางศิลปะ และด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ รวมทั้งสิ้น 40 ข้อ โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.94
3. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้
 - 3.1 ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ
 - 3.2 ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 4 ด้าน วิเคราะห์โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.3 เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ 4 ด้าน จำแนกตามเพศ และคณะวิชา ใช้การทดสอบที (t – test) สำหรับชั้นปี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe')

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาศาสนาบัณฑิตพัฒนศิลป์ ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี สรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้านว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก
2. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักศึกษาที่ศึกษาในคณะวิชาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ ที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ไม่แตกต่างกัน

การอภิปรายผล

1. การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาศาสนาบัณฑิตพัฒนศิลป์ ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

จากผลการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษา ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่าเหมาะสมในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจาก สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการศึกษาในด้านที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรมประจำชาติ มีหน้าที่ในการอนุรักษ์ ส่งเสริม สืบสาน และเป็นศูนย์กลางในการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมอันเป็นมรดกของชาติ ให้แก่เยาวชนและประชาชนทั่วไป ซึ่งถือเป็นการส่งเสริมและทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมประจำชาติ ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาที่เป็นกำลังสำคัญของประเทศ

ได้มีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะทางศิลปวัฒนธรรมอันเป็นมรดกของชาติ ปลุกฝังให้นักศึกษาได้ตระหนักในคุณค่าและสร้างค่านิยมที่ดีในด้านศิลปวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้พัฒนาความพร้อมและพัฒนาบุคลิกภาพ เพื่อเสริมสร้างให้เป็นบัณฑิตที่สมบูรณ์อีกด้วย การที่สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์มีนโยบายที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้จัดกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ในรูปแบบต่างๆ ให้นักศึกษานั้น ย่อมเป็นการสร้างทักษะ ฝึกประสบการณ์ทางวิชาชีพ พัฒนาบุคลิกภาพ และเป็นปลุกฝังความคิดที่ดีในการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีให้กับผู้เรียนด้วย ดังที่ พงษ์ เกาวิล (2551: 6) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมนักศึกษาว่า เป็นสิ่งสำคัญยิ่งประการหนึ่งของการพัฒนานักศึกษา กิจกรรมนักศึกษาเป็นจุดเชื่อมระหว่างวิชาการที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสังคมรอบข้าง กิจกรรมที่สถาบันอุดมศึกษาจัดให้แก่นักศึกษาจึงมีส่วนหล่อหลอมให้นักศึกษาเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ เช่นเดียวกับ สำเนา ขจรศิลป์ (2525: 13) ที่กล่าวว่า การพัฒนานักศึกษาให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์นั้น ต้องพิจารณาถึงนักศึกษาแต่ละคนและต้องเข้าใจความแตกต่างของนักศึกษาในด้านต่างๆ เช่น ภูมิหลัง ความสามารถ ความสนใจ ตลอดจนเป้าหมายของนักศึกษาแต่ละคน เพื่อให้นักศึกษาได้รับความรู้ความชำนาญ และทัศนคติที่สอดคล้องกับความสามารถ ความถนัด และความสนใจ โดยสามารถควบคุมอารมณ์ เพื่อการปฏิบัติงานตามภารกิจของตนได้ มีจริยธรรม มีความเจริญทางร่างกาย และมีความสามารถที่จะเลือกประกอบอาชีพที่เหมาะสมกับตนเองได้ สิ่งเหล่านี้จะให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในชีวิตและเป็นประโยชน์ต่อสังคม และสอดคล้องกับทบวงมหาวิทยาลัย (2540: 1) ที่กล่าวว่า กิจกรรมนักศึกษาจะช่วยให้นักศึกษาได้พัฒนาตนเอง ได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์โดยการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา เป็นการปลุกฝังคุณธรรมจริยธรรมและรักษาไว้ซึ่งค่านิยมทางด้านศิลปวัฒนธรรมและเอกลักษณ์อันดีงาม นำความรู้ทางวิชาการและบริการไปสร้างสรรค์ และพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้า และส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักศึกษา ประชาชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้เรียนรู้และมีประสบการณ์ตรงในสภาพการณ์ที่เป็นจริง มีความรับผิดชอบ รู้จักเสียสละเพื่อส่วนรวม ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี รู้จักทำงานร่วมกันเป็นทีม ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ต่อนักศึกษาและส่วนรวม นอกจากนี้ยังเป็นการตอบสนองความสนใจ ความต้องการ และความถนัดของแต่ละบุคคลอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ วรรณญา เทศนา (2547: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่าการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี มีความเหมาะสมในระดับมาก และสอดคล้องกับ สหสวรรค์ ผลอรอด (2551: 65) ที่ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยเซนต์จอห์นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเซนต์จอห์นเห็นด้วยกับการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาโดยรวมและในแต่ละด้านอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1.1 ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีที่สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์จัดขึ้นให้กับนักศึกษาและประชาชนทั่วไปนั้น ส่งผลให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ทางวิชาชีพอันเป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพในอนาคต ซึ่งมีคุณค่ายิ่งต่อตนเองและส่วนรวม ในการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันทำให้นักศึกษาได้มีโอกาสใช้ความรู้ต่างๆ ที่ได้รับมาก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่น นักศึกษาได้มีโอกาสแสดงออกซึ่งความสามารถของตนเอง ในบทบาทหน้าที่ต่างๆ ที่ได้รับมอบหมายในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องตามความถนัดของแต่ละบุคคลในการปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งในการปฏิบัติงานในแต่ละหน้าที่นั้น ส่งผลให้นักศึกษาได้มีประสบการณ์และเรียนรู้ถึงการจัดกิจกรรมที่ต้องนำความรู้ภาคทฤษฎีมาประยุกต์ใช้ให้เป็นรูปธรรม ไม่ว่าจะเป็นงานในด้านการแสดง งานดูแลกำกับเวที งานธุรการ งานประดิษฐ์เครื่องแต่งกาย งานแต่งหน้าแต่งตัว งานการบรรเลงดนตรี งานประชาสัมพันธ์ งานต้อนรับ งานประเมินและติดตามผล เป็นต้น ซึ่งงานต่างๆ เหล่านี้ ทำให้นักศึกษาที่ได้ร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ได้ตระหนักถึงหน้าที่และความรับผิดชอบต่องานในหน้าที่ด้านต่างๆ ที่ตนได้รับมอบหมาย โดยมีการตั้งใจปฏิบัติให้สำเร็จลุล่วงด้วยความเรียบร้อย ดังที่ ทบวงมหาวิทยาลัย (2540: 1) กล่าวว่า กิจกรรมนักศึกษาสามารถทำให้นักศึกษาได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ การเข้าร่วมกิจกรรมเป็นการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และรักษาไว้ซึ่งค่านิยมทางด้านศิลปวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ที่งดงาม สามารถนำความรู้ทางวิชาการไปสร้างสรรค์และพัฒนาให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคมได้ สอดคล้องกับ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2538: 59 – 60) ที่กล่าวว่า กิจกรรมนักศึกษาจะส่งเสริมให้นักศึกษาแต่ละคนได้รู้จักตนเองมากขึ้น โดยการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ อันเป็นผลให้แต่ละคนสามารถพัฒนาการเรียน วิชาการ สังคม ร่างกาย จิตใจ บุคลิกภาพ และวุฒิภาวะสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และเปิดโอกาสให้นักศึกษามีประสบการณ์ด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น สามารถเสนอความคิดเห็น กล้าแสดงออก รู้จักการทำงานอย่างเป็นระบบ และฝึกความคิด ตลอดจนการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล นอกจากนี้ วิจิตรสินศิริ (2534: 23) ยังกล่าวว่า การดำเนินงานกิจกรรมนักศึกษาให้ได้ผลดีจำเป็นต้องมีปัจจัยที่สำคัญคือ คน ทั้งนี้เพราะในการจัดกิจกรรมนักศึกษาต้องมีคนในการดำเนินการ และต้องมีคนในการเข้าร่วมกิจกรรม ทรัพยากร ได้แก่ เงิน เครื่องมือเครื่องใช้ในการจัดกิจกรรม เป็นต้น การจัดการ คือ กระบวนการในการบริหารจัดการคนและทรัพยากรให้เหมาะสมรวมถึงขวัญหรือกำลังใจในการทำงานเพื่อให้งานสามารถดำเนินไปด้วยดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรัญญา เทศนา (2547: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่าการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ในด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี มีความเหมาะสมในระดับมาก

1.2 ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์เป็นกิจกรรมที่ทำให้นักศึกษาได้เข้าใจในความเป็นนาฏศิลป์ ดนตรีเพิ่มขึ้น ถือได้ว่าเป็นการฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพที่สมบูรณ์ให้แก่นักศึกษา ในการจัดกิจกรรมนั้นทำให้นักศึกษามีความชำนาญในวิชาชีพของตน เป็นการส่งเสริมการพัฒนาความสามารถพิเศษเฉพาะตน ส่งเสริมให้นักศึกษาตระหนักถึงคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมเพิ่มขึ้น ถือได้ว่ามีคุณค่าและมีประโยชน์ต่อนักศึกษาในการนำความรู้ที่ได้รับไปประกอบอาชีพต่าง ๆ อีกด้วย สอดคล้องกับ ธีรารัตน์ บุญนุช (2543: 3 – 6) ที่กล่าวว่า กิจกรรมนักศึกษาช่วยให้ได้ความรู้และประสบการณ์จริง ทำให้นักศึกษาสามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้ กิจกรรมต่างๆ ช่วยให้นักศึกษามีความรับผิดชอบต่อกลุ่ม มีความเข้าใจบุคคลอื่น สามารถพัฒนาตนให้เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี เช่นเดียวกับ สำเนา ขจรศิลป์ (2538: 122 – 124) ที่กล่าวว่า การเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาจะทำให้นักศึกษาได้ใช้พลังงานร่างกาย และความคิดกระทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม สามารถค้นหาอาชีพที่เหมาะสมกับตนเอง มีโอกาสพัฒนาตนเองทั้งด้านสติปัญญา ร่างกาย อารมณ์ สังคม และจิตใจ และยังเสริมสร้างประสบการณ์การทำงานให้กับนักศึกษาอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรรณุษา เทตนา (2547: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่าการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ในด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี มีความเหมาะสมในระดับมาก และมนัส นิลสวัสดิ์ (2547: 75) ที่ศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า นิสิตมีแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตด้านการประกอบอาชีพอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ ปนัดดา พ่วงพี (2544: 86) ที่ศึกษาเรื่องทัศนคติต่อการเรียนด้านนาฏศิลป์ ดนตรีของนักเรียน นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางและชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์ กรุงเทพฯ พบว่า นักเรียน นักศึกษาที่เข้าศึกษาเนื่องจากมีความมุ่งหวังในการเรียนและอาชีพ มีทัศนคติต่อการเรียนด้านนาฏศิลป์ ดนตรีสูงกว่านักเรียน นักศึกษาที่เข้าศึกษาเพราะได้รับการสนับสนุนจากบุคคลอื่น ๆ

1.3 ด้านคุณค่าทางศิลปะ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่นักศึกษาได้รับคัดเลือกให้ร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ สร้างความภาคภูมิใจ ถือเป็นประสบการณ์ทางวิชาชีพที่ดี ซึ่งในการจัดกิจกรรมนี้สามารถส่งเสริมและพัฒนาให้นักศึกษาเกิดความตระหนักถึงคุณค่าของศิลปวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังเป็นการเผยแพร่ สืบสานศิลปวัฒนธรรมประจำชาติสู่สาธารณชน ดังพระราชโองการของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (2552: ออนไลน์) ในพระราชพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ. 2537 ณ หอประชุม มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ ความว่า “งานด้านการศึกษา ศิลปะ และวัฒนธรรมนั้น เป็นงานสร้างสรรค์ความเจริญทางปัญญาและจิตใจ ซึ่งเป็นทั้งต้นเหตุทั้งองค์ประกอบ ที่ขาดไม่ได้ของความเจริญด้านอื่นๆ ทั้งหมด และเป็นปัจจัยที่จะช่วยให้เรารักษาและดำรงความเป็นไทยไว้ได้สืบไป ทุกคนจึงต้องทำ

ความเข้าใจในความสำคัญข้อนี้ให้ต้องแท้ และต้องสำนึกตระหนักในหน้าที่ ในความผูกพันอันมีอยู่ต่อบ้านเมืองและสังคม แล้วเพียรพยายามปฏิบัติงานของตนด้วยความตั้งใจ จริ่งจังและด้วยความรับผิดชอบอย่างสูง เพื่อให้งานที่ทำบังเกิดผลเป็นประโยชน์ เป็นความเจริญมั่นคงแก่ประเทศชาติอย่างแท้จริง” เช่นเดียวกับ วิรุณ ตั้งเจริญ (2524: 100) ที่กล่าวถึงคุณค่าของศิลปะว่า ทำให้เกิดความพึงพอใจ มีอารมณ์ที่มั่นคง กล้าแสดงออก ทำให้สามารถเรียนรู้การทำงานและปรับตัวในสถานการณ์ต่างๆ ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปณิดา พวงพี (2544: 86) ที่ศึกษาเรื่องทักษะต่อการเรียนด้านนาฏศิลป์ ดนตรีของนักเรียน นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางและชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์ กรุงเทพฯ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีทักษะต่อการเรียนด้านนาฏศิลป์ ดนตรีอยู่ในระดับดี และ วรรณญา เทพนา (2547: 61) ที่ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่าการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ในด้านคุณค่าทางศิลปะ มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

1.4 ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากหลักสูตรของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษาต้องเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับนาฏศิลป์ ดนตรี ทั้งนี้กิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นมีวัตถุประสงค์ให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ทางวิชาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพเพื่อที่จะเป็นบัณฑิตที่มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา และจิตใจ ซึ่งกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ ที่สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์จัดขึ้นส่วนใหญ่จะเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักศึกษาแสดงออกซึ่งพฤติกรรมต่างๆ ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นการนั่ง การยืน การเดิน การแสดงความเคารพ หรือแม้กระทั่งการแสดงด้วยท่าทางด้านนาฏศิลป์ในรูปแบบต่างๆ การฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี รู้จักอ่อนน้อมถ่อมตน ทำให้นักศึกษาเกิดการสังสมพฤติกรรมต่างๆ จนกลายเป็นบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล ซึ่งลักษณะนิสัยที่เกิดขึ้นกับผู้ศึกษาทางด้านนาฏศิลป์ และดนตรี ทำให้เป็นบุคคลที่กล้าแสดงออกอย่างมีเหตุผล เหมาะสมกับสถานการณ์ มีจิตใจร่าเริง มีสุขภาพร่างกายที่สมบูรณ์ รู้จักการช่วยเหลือแบ่งปัน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความรับผิดชอบ รู้รักสามัคคี เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข กล่าวได้ว่าเป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่มีความแตกต่างจากบุคคลอื่นๆ กิจกรรมนาฏศิลป์ ดนตรีที่สถาบันได้จัดขึ้นนี้ จึงส่งผลให้นักศึกษาได้มีบุคลิกภาพที่ดี ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2543: 59 – 60) กล่าวว่า กิจกรรมนักศึกษาส่งเสริมให้นักศึกษาแต่ละคนได้รู้จักตนเองมากขึ้น โดยการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ อันเป็นผลให้แต่ละคนสามารถพัฒนาการเรียน วิชาการ สังคม ร่างกาย จิตใจ บุคลิกภาพ และวุฒิภาวะสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และเปิดโอกาสให้นักศึกษามีประสบการณ์ด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น สามารถเสนอความคิดเห็น กล้าแสดงออก รู้จักฝึกการทำงานอย่างเป็นระบบและฝึกความคิดตลอดจนการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล สอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (2546: 3) ที่กล่าวว่า กิจกรรมนักศึกษาจะช่วยให้นักศึกษาได้แสดงความสามารถในการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น

รู้จักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี เกิดความมั่นใจในตนเอง ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม รู้จักการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า การควบคุมอารมณ์ การเข้าถึงชุมชน และช่วยให้นักศึกษาได้พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ วิมลศรี อุปมัย (2524: 2) กล่าวว่า การฝึกนาฏศิลป์ เป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถพัฒนาคนให้สมบูรณ์ทั้ง 4 ด้าน คือ ร่างกาย จิตใจ สังคม และทัศนคติ ผู้ที่มีส่วนร่วมในการแสดงกิจกรรมนาฏศิลป์ นอกจากจะมีความรู้ความเข้าใจ และได้ฝึกทักษะตามความสามารถของตนแล้วยังทำให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพที่ดี มีสุนทรีย์ในความงามอันเป็นพื้นฐานสำหรับการประกอบอาชีพ และการดำรงชีวิต สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรัญญา เทศนา (2547: 62) ที่ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นว่าการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ในด้านบุคลิกภาพ มีความเหมาะสมในระดับมาก

2. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัย ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีวุฒิภาวะ คุณวุฒิ วิทยุวุฒิใกล้เคียงกัน ศึกษาวิชาชีพทางศิลปะเหมือนกัน และอยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกัน เมื่อเข้ามาศึกษาต่อในด้านวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี อาจมีแนวความคิดที่สอดคล้องกัน ซึ่งแนวความคิดดังกล่าวอาจเกิดจากการศึกษาเล่าเรียนในสายวิชาชีพเดียวกัน มีการสนทนาพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกลุ่มเพื่อน เมื่อมีการจัดกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันส่งผลให้นักศึกษาทั้งชายและหญิงต้องร่วมมือร่วมใจในการจัดกิจกรรมการแสดงต่างๆ ให้ประสบผลสำเร็จลงด้วยดี และในการจัดกิจกรรมการแสดงต่างๆ ของสถาบันจัดได้ตามความเหมาะสมของนักศึกษาทั้งชายและหญิง ซึ่งนักศึกษาสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้เท่าเทียมกัน จึงส่งผลให้นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความคิดเห็น ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ดังที่ สุรางค์ ไคว์ตะกุล (2533: 106) กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างเพศ เป็นสิ่งที่สังคมคาดหวังไว้ แต่ความแตกต่างจริงมีน้อยมาก ควรคิดว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความรู้ความสามารถเท่ากัน และที่สำคัญไม่ควรคาดหวังว่าเพศใดเพศหนึ่งจะมีความสามารถโดดเด่นกว่ากัน นอกจากนี้ สำเนา ขจรศิลป์ (2538: 78 – 80) กล่าวว่า การที่นักศึกษาได้รับอิทธิพลจากการอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีลักษณะเดียวกัน ย่อมส่งผลต่อความคิด ค่านิยม ความเชื่อ และพฤติกรรมของนักศึกษา ซึ่งนักศึกษาได้พยายามปรับตัวให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมและบริบทของสถาบันการศึกษา จึงทำให้นักศึกษามีทัศนคติหรือความคิดที่คล้ายกัน ซึ่งสอดคล้องกับ เนาวรัตน์ กังเม้ง (2543: 67) ได้ศึกษาทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาต่อการจัดกิจกรรมนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต พบว่า นักศึกษาชายและหญิงมีทัศนะต่อการจัดกิจกรรมโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ส่วนงานวิจัยของ วรัญญา เทศนา (2547: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความ

คิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของวิทยาลัยนาฏศิลป์ โดยรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน และ หวัน วงศ์แก่นท้าว (2548: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต พบว่า นักศึกษาทั้งชายและหญิง มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

3. นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมไม่แตกต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะในการจัดการเรียนการสอนของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์มีจุดมุ่งหมายในการผลิตบัณฑิตให้เป็นบุคคลเพื่อการเป็นครูและศิลปิน เพื่อให้เป็นผู้สร้างสรรค์ อนุรักษ์ ถ่ายทอด พัฒนา และเผยแพร่ ศิลปวัฒนธรรม ซึ่งนักศึกษาไม่ว่าจะศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีใดก็ตาม ต่างก็มีความมุ่งมั่น ตั้งใจ และมีความกล้าแสดงออกในศักยภาพและความสามารถของตนเอง เมื่อมีกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีซึ่งเป็นกิจกรรมของสถาบันที่นักศึกษาเข้าร่วม ทำให้นักศึกษาทุกชั้นปีได้มีโอกาสฝึกฝน ทักษะความรู้ที่ได้ศึกษามาจนเกิดความชำนาญ มีประสบการณ์ที่ดี เรียนรู้ในการปฏิบัติงานในกิจกรรมต่างๆ ที่ต้องกระทำร่วมกัน จนเกิดทัศนคติที่ดีในการเข้าร่วมกิจกรรม รู้จักการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และกล้าแสดงความสามารถของตนเองต่อสาธารณชน ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2538: 70) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมนักศึกษาควรเน้นกิจกรรมการพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษา และครูควรเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือในด้านการเรียน ให้ความเป็นกันเองกับศิษย์ ดูแลเอาใจใส่เสมือนเป็นบุคคลในครอบครัว และ สุชาญ โกศิน (2539: 1) กล่าวว่า กิจกรรมช่วยพัฒนานักศึกษาให้รู้จักทำงานเป็นทีม มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ฝึกการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ มีความรู้สึก ความคิดเห็น มีความรับผิดชอบ ความสนใจ ตลอดจนมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ที่คล้อยคลึงกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นแตกต่างจากนักศึกษาชั้นปีที่ 4 และสูงกว่า ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษา โดยเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 2 เป็นนักศึกษาที่เพิ่งเข้ามาศึกษาและใช้ชีวิตในสถาบันได้เพียง 1 ปี จึงมีความคุ้นเคยกับสถาบันน้อย นอกจากนี้ยังต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมต่างๆ ของสถาบัน ไม่ว่าจะเป็น กระบวนการศึกษา ระเบียบข้อบังคับต่างๆ ภายในสถาบัน การปรับตัวเข้ากับกลุ่มเพื่อน การปรับตัวในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่สถาบันจัดขึ้น ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 4 และสูงกว่า เป็นนักศึกษาที่อยู่ในสถาบันมานานกว่า เป็นปีสุดท้ายที่ใกล้จะจบการศึกษา มีประสบการณ์และวุฒิภาวะมากกว่า มีความเป็นตัวของตัวเองสูง และที่สำคัญนักศึกษากลุ่มนี้มีกิจกรรมที่ต้องทำงานร่วมกันเป็นทีม มีการพบปะสังสรรค์ร่วมแสดงความคิดเห็นกันในกลุ่มอยู่เสมอ โดยเฉพาะการทำศิลปนิพนธ์ที่ส่งเสริมให้นักศึกษาได้ร่วมกันประดิษฐ์คิดค้นผลงานทางศิลปะ ซึ่งเป็นเหตุให้นักศึกษามีกระบวนการกลุ่มเพื่อปรึกษาหารือวางแผนการทำงานร่วมกัน มีการเสนอความคิดและการยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น เพื่อความสำเร็จจุล่งในกิจกรรมดังกล่าว ทำให้เกิดความสามัคคีในการ

ปฏิบัติงาน ดังนั้นทำให้ความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนาฏศิลป์ ดนตรีของนักศึกษา ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ที่แตกต่างกัน ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2530: 45 – 46). กล่าวว่า สังคมกลุ่มเพื่อนจะทำให้ นักศึกษารู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จ และกลุ่มจะสนับสนุนสนองอารมณ์ จิตใจ และความต้องการของนักศึกษา กลุ่มเพื่อนจะกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความคิดและประสบการณ์ใหม่ สอดคล้องกับงานวิจัยของ หวัน วงศ์แก่นท้าว (2548 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 และสูงกว่ามีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาด้านกีฬาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยุพิน จงเจริญทรัพย์ (2546: 96) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษากับการพัฒนาตนเองของนักศึกษาสถาบันราชภัฏจันทรเกษม พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีต่างกันมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาแตกต่างกัน โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษาต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 และสูงกว่า ส่วน สหสวรรค์ ผลอรรถ (2551: 65) ได้ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยเซนต์จอห์นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาโดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. นักศึกษาที่ศึกษาในคณะวิชาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยรวมไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์เป็นสถาบันการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรมประจำชาติโดยตรง ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการอนุรักษ์ ทะนุบำรุง สืบทอด เผยแพร่ หรือให้บริการสังคมด้วยงานศิลปะแขนงต่างๆ ซึ่งเป็นการปลูกฝังค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี ทัศนคติต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับนาฏศิลป์ดนตรีให้แก่ นักศึกษา ดังที่สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ (2549: 2) กล่าวไว้ในวัตถุประสงค์ของสถาบันว่า เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญในงานศิลปกรรม นาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์ มีคุณธรรม จริยธรรม มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ และสามารถนำไปประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากบุคลิกภาพ ความสนใจ อุปนิสัยของนักศึกษา และธรรมชาติของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีลักษณะเฉพาะเป็นการศึกษาวิชาชีพทางด้านศิลปะเหมือนกัน แต่แตกต่างกันในด้านของแนวทางปฏิบัติของแต่ละคณะวิชา มีส่วนทำให้นักศึกษาต่างคณะมีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนาฏศิลป์ ดนตรี ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพแตกต่างกัน กล่าวคือ คณะศิลปศึกษาเป็นคณะที่มุ่งผลิตบัณฑิตเพื่อไปประกอบวิชาชีพครู ซึ่งนักศึกษาที่เรียนวิชาชีพนี้จะต้องรักการศึกษา รู้จักการค้นคว้าแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากสื่อต่างๆ อยู่เสมอ มีนิสัยที่ละเอียดถี่ถ้วน มีความรอบคอบ มีจิตวิทยาในการถ่ายทอดศิลปะแขนงต่างๆ ให้แก่

ผู้เรียนด้วยใจรัก ส่วนคณะศิลปนาฏดุริยางค์เป็นคณะที่มุ่งผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญในด้านนาฏศิลป์และดนตรีที่นำไปสู่การประกอบอาชีพศิลปิน ซึ่งนักศึกษาที่เรียนวิชาชีพนี้จะต้องรักและชื่นชอบในศิลปะแขนงนาฏศิลป์และดนตรีเป็นอย่างมาก เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ มีอารมณ์สุนทรีย์ มีจินตนาการ สนใจใฝ่รู้ในศิลปะแขนงนี้โดยเฉพาะ ดังนั้นจึงทำให้แนวคิดและการถ่ายทอดศาสตร์ทางด้านนาฏศิลป์และดนตรีของคณะศิลปศึกษาและคณะศิลปนาฏดุริยางค์ออกมาในลักษณะแตกต่างกัน ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน ดังที่ สำเนาวิชกรศิลป์ (2538: 122) กล่าวว่า การเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาจะทำให้นักศึกษาได้ใช้พลังร่างกายและความคิด กระทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ มีโอกาสพัฒนาตนเองทั้งทางด้านสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และจิตใจ และ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2538: 70) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมนักศึกษาควรเน้นกิจกรรมการพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาทุกๆ ด้าน ตลอดจนส่งเสริมค่านิยมที่ดีของนักศึกษา นักศึกษาควรได้รับการแนะนำในการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาให้เหมาะสมกับความต้องการและความถนัด และการจัดกิจกรรมต้องมีการสร้างเสริมโดยอาศัยพื้นฐานจากความต้องการของนักศึกษาและสถาบันเป็นหลัก ซึ่งสอดคล้องกับ หวัน วงศ์แก่นท้าว (2548 : 77) ที่ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะต่างกันมีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตโดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน และ สหสวรรค์ ผลอรอด (2551 : 65) ที่ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยเซนต์จอห์นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาพบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในคณะวิชาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาโดยรวมและเกือบทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5. นักศึกษาที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานของการวิจัย ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาทุกคนเมื่อเข้าศึกษาในสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่างก็ได้รับการอบรม ขัดเกลาประสบการณ์ต่างๆ ทั้งด้านวิชาชีพและการดำรงชีวิต กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีที่สถาบันจัดขึ้น เป็นกิจกรรมที่เกิดจากการฝึกฝนทักษะและประสบการณ์ การรวมกลุ่มเพื่อการปฏิบัติ กิจกรรมต่างๆ ทำให้มีการสนทนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ มีการแนะนำชี้แนะแนวทางการปฏิบัติ ด้านต่างๆ ให้กับเพื่อนในกลุ่มจนเกิดความชำนาญทางวิชาชีพตามความถนัดของแต่ละบุคคล แม้ความสามารถในการเรียนในรายวิชาจะได้คะแนนไม่ดี แต่นักศึกษาส่วนใหญ่มีใจรักในการเรียนด้านนาฏศิลป์ ดนตรี ดังนั้นแม้นักศึกษาจะมีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันแต่ก็ไม่ส่งผลให้มีความคิดเห็นในการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีแตกต่างกัน ดังที่ จิรวัฒน์ วีรังกร (2542: 3 – 4) กล่าวว่า การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาทำให้นักศึกษาได้รับประโยชน์ สามารถบริหารเวลาได้ ในการเข้าร่วมกิจกรรมจะทำให้ศึกษารู้จักแบ่งเวลาในแต่ละกิจกรรมของตนเองได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ อาภรณ์ และจาทูรงค์ มนตรีศาสตร์ (2525: 56) ยังกล่าวว่า การฝึกหัดนาฏศิลป์และดนตรีถ้าต้องการให้บรรลุความสำเร็จด้วยดี สามารถแสดงได้ถูกต้องตามแบบแผนจริง ต้องใช้

ระยะเวลายาวนาน และต้องเป็นผู้ที่มีนิสัยรักวิชาการด้านนี้อย่างจริงจังเท่านั้น เพราะต้องอดทนต่อการฝึกฝน แม้ไม่ค่อยฉลาดแต่ถ้ามีความเคารพเชื่อฟังครู และขยันหมั่นฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ ก็จะเป็นนักแสดงที่ดีได้ ดังนั้นจึงทำให้นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤตยากรณ์ เจริญทรัพย์ (2547: 55) ที่ศึกษาพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในรูปแบบกิจกรรมบังคับ พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่างกันมีพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาในรูปแบบกิจกรรมบังคับ โดยรวมและแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน และ วรรณญา เทศนา (2547: 57) ที่ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ และผู้ที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญในการพัฒนาการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี โดยกระตุ้นและปลูกจิตสำนึกให้นักศึกษาสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษาได้รับโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงอย่างทั่วถึงทุกคน นอกจากนี้ เพื่อให้การจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีมีคุณภาพและประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทางสถาบันจึงควรพิจารณางานการแสดงและการบรรเลงดนตรีที่มีความสำคัญทั้งที่ได้รับมอบหมายจากหน่วยงานในภาครัฐและเอกชน หรือจากองค์กรต่างๆ ให้มีปริมาณงานที่เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอน และศักยภาพของนักศึกษา

2. ด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก เพื่อให้นักศึกษาเห็นคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรีมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ควรส่งเสริมและสนับสนุนการจัดกิจกรรมนาฏศิลป์ ดนตรีอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้นักศึกษาได้ตระหนักในคุณค่าทางวิชาชีพของตน และสิ่งที่นักศึกษาควรได้รับการพัฒนาทางวิชาชีพจากสถาบันในการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี อาทิ การส่งเสริมให้นักศึกษาได้เรียนรู้เทคนิค วิธีการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีอย่างถูกต้องตามแบบแผนจากผู้เชี่ยวชาญในด้านต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดกิจกรรม

และควรส่งเสริม ปลูกจิตสำนึกความรับผิดชอบในการทำงาน และการสร้างสัมพันธภาพและมนุษยสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคคลในการทำงานให้แก่นักศึกษาด้วย

3. ด้านคุณค่าทางศิลปะ นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดง นาฏศิลป์ ดนตรี ว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก เพื่อให้ให้นักศึกษาเห็นคุณค่าทางศิลปะมากขึ้น สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ควรมีแนวทางหรือนโยบายที่ชัดเจนในการอนุรักษ์ ส่งเสริม และพัฒนาให้ดำรงอยู่คู่สังคมไทยต่อไป ซึ่งจากสภาพการณ์บ้านเมือง สังคม และเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรักษาศิลปวัฒนธรรมประจำชาติที่ทรงคุณค่าไว้ให้เป็นมรดกสืบไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะวิชานาฏศิลป์ และดนตรี เป็นศาสตร์ที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์ ส่งเสริม และพัฒนาให้มีความสอดคล้องกับสภาพการณ์ของบริบททางสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

4. ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดง นาฏศิลป์ ดนตรี ว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก เพื่อให้การพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษามีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ควรมีการพัฒนา ส่งเสริม และให้ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาบุคลิกภาพ และพฤติกรรมของนักศึกษาให้มีคุณลักษณะที่เหมาะสมเพื่อการดำรงชีวิตในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างมีความสุข เนื่องจากในปัจจุบันสังคมไทยมีการเปลี่ยนแปลงขึ้นอย่างมากมาย โดยเฉพาะกระแสของค่านิยมจากต่างประเทศที่เข้ามามีบทบาทในการดำรงชีวิตประจำวันของผู้คนในสังคม ทั้งนี้อาจส่งผลกระทบต่อบุคลิกภาพของนักศึกษาทำให้มีการเปลี่ยนแปลงไป หากไม่ได้รับการดูแลจากสถาบันการศึกษา

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาในการร่วมกิจกรรมต่างๆ ในสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ทั่วประเทศ เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงและพัฒนารูปแบบของกิจกรรมต่างๆ ที่ตรงตามความต้องการของนักศึกษา

2. ควรมีการศึกษาทัศนะของนักศึกษาต่อการเรียนนาฏศิลป์ ดนตรี ในสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ทั่วประเทศ เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร การเรียนการสอน การวางแผน และนโยบายที่ตรงตามความต้องการของนักศึกษา

3. ควรมีการวิจัยองค์ความรู้ทางด้านดนตรีและนาฏศิลป์ เพื่อการอนุรักษ์และสืบสานที่ยั่งยืนต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรกช ศิริ. (2536). การศึกษาปัญหาและความต้องการของนิสิตเกี่ยวกับการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กรกช อิตตวิริยานุภาพ. (2540). ความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษากับการพัฒนาตนเองของนิสิตนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรมศิลปากร. (2549). 95 ปี แห่งการสถาปนากรมศิลปากร. กรุงเทพฯ: กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม.
- กรมสามัญศึกษา. (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และการวิเคราะห์สาระสำคัญ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กฤตยาภรณ์ เจริญทรัพย์. (2547). พฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในรูปแบบกิจกรรมบังคับ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กัญญา กำศิริพิมาน. (2542). สภาพและปัญหาการนิเทศภายในเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนของอาจารย์อาชีวศึกษาในสถานศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษาภาคเหนือ. ภาควิชาอาชีวศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- คณะอนุกรรมการพัฒนา. (2535). ข้อมูลพื้นฐานด้านกิจกรรมนิสิตนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : กองบริการการศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.
- จินตนา ยูนิพันธ์. (2525). องค์การในการจัดกิจกรรมนิสิตนักศึกษา : หลักการ แนวปฏิบัติ และปัญหา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- จินตนา สายทองคำ. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, นพคุณ สุดประเสริฐ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เมื่อวันที่ 4 มกราคม 2551.
- จิรวรรณ วีระกร. (2542). พื้นฐานทักษะการดำเนินกิจกรรมนิสิต. กรุงเทพฯ : บริษัท พี.ที. พัฒนาการพิมพ์ จำกัด.
- จุลชาติ อรรถะนาค. (2551). ความพึงพอใจของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาที่มีต่อสภาพแวดล้อมของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กรมศิลปากร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชญญารักษ์ สอนองเกียรติ. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, นพคุณ สุดประเสริฐ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เมื่อวันที่ 10 มกราคม 2551.

ดุขฎี มีป้อม. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, นพคุณ สุดประเสริฐ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่สถาบันบัณฑิตพัฒน -
ศิลป์ เมื่อวันที่ 3 กันยายน 2550.

ทบวงมหาวิทยาลัย. (2535). ข้อมูลพื้นฐานด้านกิจกรรมนิสิตนักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา

กรุงเทพฯ : กองบริการการศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย .

----- (2537) สรุปโครงการส่งเสริมกิจกรรมนิสิตนักศึกษาปีงบประมาณ 2537. กรุงเทพฯ :
กองบริการการศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.

----- (2540). การสำรวจความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาในการเข้าร่วมโครงการกิจกรรม
นิสิตนักศึกษา ด้านบำเพ็ญประโยชน์ ปีงบประมาณ 2538. กรุงเทพฯ : กองบริการ
การศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.

----- (2542). ศตวรรษใหม่อุดมศึกษาไทย : บทเรียนจากการปฏิรูปการศึกษานานา
ประเทศ. กรุงเทพฯ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด.

----- (2543). มาตรฐานกิจการนักศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.

ทองเรือน อมรัชกุล. (2525). การบริหารกิจการนิสิต : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ :
จงเจริญการพิมพ์.

ธาริณี สุขจิตต์ . (2544). ความคิดเห็นของนิสิตที่เป็นกรรมการบริหารชมรมต่อการได้รับ
ประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต . ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม (การอุดมศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

ธิดารัตน์ บุญนุษ. (2543). การพัฒนากิจกรรมนิสิตนักศึกษา. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย.

ธีระ นทีวุฒิกุล. (2521). การศึกษาความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของนิสิตจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

นันทวรรณ แก้วเอี่ยม. (2531). ความพึงพอใจของผู้บริหาร อาจารย์ และนิสิตที่มีต่อการจัดกิจกรรม
ของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ
: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

นิภา โสภาสัมฤทธิ์. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, นพคุณ สุดประเสริฐ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่สถาบันบัณฑิต
พัฒนศิลป์ เมื่อวันที่ 15 มกราคม 2551.

เนาวรัตน์ กังเม้ง. (2543). ทศนะของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาต่อการจัดกิจกรรม
นักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต . ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

บงกช ประทีปช่วง. (2547). ทศนะของนักศึกษาต่อการเรียนดนตรีไทย โปรแกรมวิชาดนตรี
ศึกษา สถาบันราชภัฏในกรุงเทพมหานคร. ปรินุญานินพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

บุรุษชัย จงกลนี้. (2525). การบริหารงานบริการและกิจกรรมนิสิตระดับอุดมศึกษา. ขอนแก่น :
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ปฏิมากร โกมลธร. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, นพคุณ สุดประเสริฐ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2551.

ปนัดดา พวงพี. (2544). ทศนะต่อการเรียนด้านนาฏศิลป์ ดนตรีของนักเรียน นักศึกษาระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางและชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์ กรุงเทพฯ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ประกอบ คูปรัดน์. (2536). ทิศทางการอุดมศึกษาของประเทศไทยในทศวรรษหน้า. ใน เอกสารประกอบคำบรรยายโครงการประชุมทางวิชาการ เรื่อง การศึกษาเพื่อพัฒนาประเทศ ทิศทางที่ต้องทบทวน. หน้า 1 – 5. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฝากจิต คุณรัตน์. (2545). แนวทางการพัฒนาการจัดกิจกรรมนักศึกษาตามความคิดเห็นของคณะกรรมการนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (บริหารการศึกษา) ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.

พระมหาสุวัฒน์ ปรี้อปริง. (2548). ทศนะของนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยที่มีต่อการจัดดำเนินงานกิจกรรมนิสิต. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

พระราชบัญญัติสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2550). กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.

พฤกษ์ เกาถวิล. (2551). บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาในการดำเนินงานโครงการค่ายเรียนรู้คุณธรรมนำชีวิตพอเพียงปี 2551. กรุงเทพฯ : สำนักคณะกรรมการการอุดมศึกษา.

พาณี สีสวย. (2529). สุนทรียะของนาฏศิลป์ไทย. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดชนะการพิมพ์.

ภาวนา ใจประสาธ. (2534). การศึกษาการดำรงชีวิตของนักศึกษาภายในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

มนตรี แยมกสิกร. (2534). บทบาทอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมนิสิต. เอกสารประกอบการสัมมนาอาจารย์ปฏิบัติงานกิจการนักศึกษา. หน้า 13-17. กรุงเทพฯ : สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชน.

มนัส นิลสวัสดิ์. (2547). แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิตของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

มาณี ไชยธีรานุวัฒน์ศิริ. (2543). รายงานผลการวิจัยเรื่องหอพักกับการพัฒนานิสิตนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.

- ยุพิน จงเจริญทรัพย์ . (2546). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมมีส่วนร่วมในกิจกรรมนักศึกษา
กับการพัฒนาตนเองของนักศึกษาสถาบันราชภัฏจันทรเกษม . ปรินิพนธ์ กศ.ม.
(การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- รจนา สุนทรานนท์. (2537). คุณลักษณะทางวิชาชีพของบัณฑิตวิทยาลัยนาฏศิลป์ตามทัศนะ
ของผู้เชี่ยวชาญ อาจารย์ บัณฑิต และผู้บังคับบัญชา. ปรินิพนธ์ กศ.ม.
(การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ :
นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- วรัญญา เทศนา. (2547). ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์
ดนตรีของวิทยาลัยนาฏศิลป์. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- วฤษฎ์ ฤกษ์เมธ . (2546). ทัศนะของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการจัดกิจกรรม
นิสิตของมหาวิทยาลัยในรูปแบบกิจกรรมบังคับ . ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา)
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2530). งานบุคลากรนิสิตนักศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (2538). กิจกรรมนักศึกษายุคโลกาภิวัตน์. เอกสารทางวิชาการคณะกรรมการกิจการ
นักศึกษาสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย. กรุงเทพฯ : ศูนย์เทคโนโลยี
ทางการศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- . (2543). การพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมนิสิตนักศึกษา. กรุงเทพฯ : ส่วนวิจัยและพัฒนา
สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย.
- วิจิตร ศรีสอาน. (2518). หลักการอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- วิจิตร สิ้นสิริ. (2534). การอุดมศึกษาเชิงรุก. กรุงเทพฯ : แผนกวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิทยาลัยนาฏศิลป์. (2548). แบบรายงานข้อมูลเพื่อการประเมินคุณภาพภายนอก. กรุงเทพฯ :
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.
- วิมลศรี อุปมัย. (2524). นาฏกรรมและการละคร : หลักการบริหารและการจัดการแสดง.
กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูสวนสุนันทา.
- วิรุณ ตั้งเจริญ. (2524). ศิลปะเด็กในเอกสารสอนชุดวิชาการพัฒนาพฤติกรรมเด็ก เล่ม 3 :
หน่วยที่ 11 -15. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ศุภชัย จันทรสุวรรณ์. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, นพคุณ สุตประเสริฐ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่สถาบัน
บัณฑิตพัฒนศิลป์ เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2551.

- สงวน สุทธิเลิศอรุณ. (2539). การจัดบริการสนเทศทางอาชีพและการศึกษา. กรุงเทพฯ: อักษร
บัณฑิต.
- สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. (2549). คู่มือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2549. กรุงเทพฯ :
นุชาการพิมพ์ จำกัด.
- สมชาย บุญญบาล. (2541). ทักษะของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาต่อการจัดกิจกรรม
นักศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ส่วนกลางที่จัดการเรียนการสอนด้านบริหาร
ธุรกิจ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. (2552). พระราชโฆวาทของสมเด็จพระเทพ
รัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัย
ศิลปากร ณ มหาวิทยาลัยศิลปากร วันจันทร์ที่ 24 กรกฎาคม 2537. สืบค้นเมื่อ 15
กันยายน 2552. จาก http://61.19.244.251/searchresult.php?quick_word=BP&quick
- สมบูรณ์ บุญวงศ์. เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, นพคุณ สุดประเสริฐ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่สถาบันบัณฑิต
พัฒนศิลป์ เมื่อวันที่ 15 มกราคม 2551.
- สมปอง นกน้อย. (2550). คุณลักษณะของครูผู้สอนนาฏศิลป์ไทยตามทัศนะของผู้เชี่ยวชาญ
ผู้บริหาร ครูผู้สอน และนักศึกษาในสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
(การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- สมพงษ์ พลสมบูรณ์. (2543). ทางก้าวหน้าของครุมืออาชีพ : การพัฒนาวิชาชีพครูตามแนวทาง
ของ พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เดือนตุลา.
- สมศักดิ์ บัวรอด. (2532). การศึกษาสภาพการปฏิบัติงานจริงเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนักศึกษาของ
วิทยาลัยครูในสหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ตามทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ที่ปรึกษา และ
กรรมการนักศึกษา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สมหวัง ชัยเจริญคุณากรณ์. (2548). ทักษะของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาต่อการจัด
กิจกรรมนักศึกษาของวิทยาลัยดุสิตธานี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สหสวรรค์ ผลรรถ. (2551). ความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยเซนต์จอห์นต่อการเข้าร่วม
กิจกรรมนักศึกษา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สัมฤทธิ์ ใจดี. (2544). การศึกษาเจตคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงต่อการเข้าร่วม
กิจกรรมนักศึกษา. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การวัดและประเมินผลการศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2540). *แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 8* (พ.ศ. 2540-2544). กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2546). *คู่มือการดำเนินโครงการเสริมสร้างและพัฒนา ศักยภาพนิสิตนักศึกษา สถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชน พ.ศ.2547*. กรุงเทพฯ :
สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- (2548). *สรุปโครงการส่งเสริมกิจกรรมนิสิตนักศึกษาปีงบประมาณ 2545*. กรุงเทพฯ :
สหายบล็อกและการพิมพ์.
- สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา. (2540). *คู่มือสมาชิกคุรุสภา*. กรุงเทพฯ : คุรุสภา.
- สำเนา ขจรศิลป์. (2525). *หลักกิจการนักศึกษา*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- (2538). *มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา 2 : การพัฒนานักศึกษา*. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- (2539). *มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา 1 : พื้นฐานและการบริหารนักศึกษา*. กรุงเทพฯ
: มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- สุรัชย์ ลิกขาบัณฑิต. (2541). *กิจกรรมปฏิสัมพันธ์การสอนทางไกล*. กรุงเทพฯ: สำนักสื่อและ
เทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2533). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชาญ โกติน. (2539). *วิสัยทัศน์ในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนานิสิต, ใน เอกสารประกอบการ
บรรยายการสัมมนาทางวิชาการเรื่องวิกฤตอุดมศึกษาไทย*. หน้า 1. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- สุรรัตน์ จินพงษ์. (2548). *การจัดกิจกรรมนักศึกษาเพื่อพัฒนาชุมชนท้องถิ่นของมหาวิทยาลัย
ราชภัฏนครสวรรค์ตามทัศนะของนักศึกษา.ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา).*
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สุพร ตั้งสมรพงษ์. (2545). *การพัฒนาบัณฑิตในศตวรรษที่ 21. ใน เอกสารประกอบการ
สัมมนากระบวนการทัศน์และกลยุทธ์ในการพัฒนานิสิตนักศึกษามุ่งเน้นทางการปฏิรูปการ
เรียนรู้*. หน้า 1 – 6. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุวรรณ สุขสมภักดิ์. (2530). *สภาพแวดล้อมวิทยาลัยเทคโนโลยี และอาชีวศึกษาวิทยาเขต
เกษตรนครศรีธรรมราชในทัศนะของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร. ปริญญานิพนธ์
กศ.ม. (การอุดมศึกษา).* กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เสาวนีย์ ลิกขาบัณฑิต. (2547, ม.ค.). *การปฏิสัมพันธ์ทางการเรียนรู้. สารานุกรมศึกษาศาสตร์.*
(ฉบับที่ 31) : หน้า 51-57. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- วัน วงศ์แก้ว. (2548). *ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของ
มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา).* กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

- อัมพา ซองทุมมินทร์. (2542). เจตคติต่อกิจกรรมนักศึกษาของสถาบันราชภัฏอุดรธานี.
 ปริญญาโท กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อาภรณ์ มนตรีศาสตร์ และจตุรงค์ มนตรีศาสตร์. (2525). *นาฏศิลป์เพื่อการศึกษาเบื้องต้น*.
 กรุงเทพฯ : อุดมศึกษาเอกชน.
- Beerens, Daniel R. (2000). *Evaluating Teachers for Professional Growth : Creating
 a Culture of Motivation and Learning*. Thousand Oaks : Corwin Press.
- Brocklehurst, Brain. (1971). *Reponse to Music : Principles of Music Education*. London :
 Routledge & Kegal Paul.
- Chickering, Arthur W. and Linda Reisser. (1993). *Education and Identity*. 2nd ed.
 San Francisco : Jossey – Bass Publishers.
- Clark, Christopher M. (1995). *Thoughtful Teaching*. London : Cassell.
- Cronbach, Lee J. (1984). *Essentials of Psychological Testing*. 4th ed. New York : Harper
 and Row.
- Donald Elmer. *A Comparative Study of the Opinions of Students, Faculty and Local
 Board Members Regarding the Appropriate Elements of Student Activities
 Programs in Metropolitan Virhinia Community College*. Dissertation Abstracts
 International. 35 : 1882 : October, 1974.
- Edwards Allen L. (1957). *Technique of Attitude Scale Construction*. New York : Appleton-
 Century-Crofts.
- Ferguson, George A. (1981). *Statistical Analysis in Psychology and Education*. 5th ed.
 New York : McGraw – Hill Book Company.
- Frederick, Robert W. (1959). *The Third Curricular : Student Activities in American
 Education*. New York : Appleton Century Crofts.
- Gelso, Charles J. and Bruce R. Fretz. (1992). *Counseling Psychology*. New York :
 Holt Rinehart and Winston.
- Glickman, Carl D. Gordon, Stephen P. & Ross-Gordon, Jovita M. (1998). *Supervision
 of Instruction : A Developmental Approach*. 4th ed. Needham Heights: Allyn &
 Bacon.
- Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education*. New York : McGraw-Hill Book Co.
- Yeager, W.A. (1959). *Administration and Pupils*. New York : Mcmillan Co.

ภาคผนวก

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

ความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อการเข้าร่วมกิจกรรม
การแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี
2. แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน
 - ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี
3. ผลจากการตอบแบบสอบถาม ไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อนักศึกษา ดังนั้นโปรดตอบแบบสอบถามนี้ให้ครบถ้วนทุกข้อ และตอบให้ตรงตามความคิดเห็นของท่าน หรือสภาพความเป็นจริงที่ท่านประสบมากที่สุด

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัยครั้งนี้

นายณพคุณ สุตประเสริฐ

นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาเอกการอุดมศึกษา

**ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อการเข้าร่วม
กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี**

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 5 ระดับ โปรดกาเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับความเป็นจริงตามความคิดของท่านมากที่สุด

- 5 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความดังกล่าว
- 4 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยกับข้อความดังกล่าว
- 3 หมายถึง ผู้ตอบไม่แน่ใจกับข้อความดังกล่าว
- 2 หมายถึง ผู้ตอบไม่เห็นด้วยกับข้อความดังกล่าว
- 1 หมายถึง ผู้ตอบไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความดังกล่าว

ข้อ	ความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรม	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	ด้านการจัดดำเนินการ การจัดกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบัน สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา					
2	สถาบันส่งเสริมให้นักศึกษามีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรม การแสดงทุกคน					
3	มีการกำหนดเกณฑ์คุณสมบัติของนักศึกษาที่เข้าร่วม กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีไว้อย่างชัดเจน					
4	เกณฑ์ที่กำหนดให้นักศึกษาผู้เข้าร่วมกิจกรรมการ แสดงนาฏศิลป์ ดนตรีต้องเป็นผู้ที่มีความประพฤติ เรียบร้อย					
5	เกณฑ์ที่กำหนดให้นักศึกษาผู้เข้าร่วมกิจกรรมการ แสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถทาง ศิลปะในระดับสูง					
6	เกณฑ์ที่กำหนดให้นักศึกษาผู้เข้าร่วมกิจกรรมการ แสดงนาฏศิลป์ ดนตรี ต้องเป็นผู้ที่มีผลการเรียนใน ระดับปานกลางขึ้นไป					

ข้อ	ความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรม	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
7	สถาบันมีปริมาณงานแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีต่อปีในจำนวนที่เหมาะสมกับศักยภาพของนักศึกษา					
8	การจัดกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ดนตรีของสถาบันทำให้นักศึกษาสามารถหารายได้จากการแสดงในระหว่างเรียนได้					
9	นักศึกษามีความยินดีที่ได้รับมอบหมายให้เข้าร่วมกิจกรรมการแสดงในงานต่างๆ ของสถาบัน					
10	มีการประเมินผลการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีอย่างสม่ำเสมอ					
11	ด้านคุณค่าทางนาฏศิลป์ ดนตรี การเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมการฝึกทักษะทางวิชาชีพ					
12	การเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมความสามารถเฉพาะตัวของนักศึกษา					
13	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ					
14	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมให้เกิดทักษะทางวิชาชีพ					
15	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมให้นักศึกษาค้นพบศักยภาพ/พรสวรรค์ที่มีในตนเอง					
16	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์					
17	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้กระบวนการจัดการด้านวิชาชีพ					
18	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันเป็นประโยชน์สำหรับการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น					
19	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมการเรียนการสอนในหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น					

ข้อ	ความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรม	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
20	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดการบูรณาการความรู้ทางด้านวิชาชีพ					
21	ด้านคุณค่าของศิลปะ กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของศิลปวัฒนธรรมไทย					
22	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีช่วยปลูกฝังให้นักศึกษาเกิดสุนทรียภาพ					
23	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อวิชานาฏศิลป์ ดนตรี					
24	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันส่งเสริมและรักษาไว้ซึ่งจารีตในการแสดงและ การบรรเลง					
25	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีของสถาบันช่วยส่งเสริมและอนุรักษ์ไว้ซึ่งภูมิปัญญาไทย					
26	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีเป็นการเผยแพร่สุนทรียภาพของศิลปะไทยสู่สาธารณชน					
27	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษามีความภาคภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของกลไกในการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทย					
28	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ และจินตนาการ					
29	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษารักและหวงแหนในศิลปวัฒนธรรมประจำชาติ					
30	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถเผยแพร่ สืบสานงานทางด้านศิลปวัฒนธรรมอย่างสร้างสรรค์					
31	ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษามีความมั่นคงทางจิตใจ					
32	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษามีความเชื่อมั่นในตนเอง					

ข้อ	ความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมกิจกรรม	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
33	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษามีระเบียบวินัยในตนเอง					
34	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษามีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม					
35	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษาฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี					
36	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษามีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับครู					
37	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีระหว่างเพื่อนในสถาบัน					
38	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักช่วยเหลือ แบ่งปัน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ซึ่งกันและกัน					
39	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษามีปฏิสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนต่างสถาบัน					
40	กิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรีส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น					

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

ที่ ศธ 0519.12/1๐ ๖๕3

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๒ ธันวาคม 2551

เรื่อง ขออนุญาตเผยแพร่เพื่อการวิจัย

เรียน อธิการบดีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

เนื่องด้วย นายพคุณ สดประเสริฐ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์คนตรี” โดยมี อาจารย์สุพร ตั้งสมรพงษ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัจฉรา วัฒนาณรงค์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2-4 และสูงกว่า ภาคปกติ คณะศิลปนาฏดุริยางค์ และ คณะศิลปศึกษา จำนวน 694 คน ตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์คนตรี ในระหว่างเดือน ธันวาคม 2551 - มกราคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตเผยแพร่ ได้โปรดพิจารณาให้ นายพคุณ สดประเสริฐ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 086-6147-318

ภาคผนวก ค

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญและหนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ
ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

1. ชื่อ – ชื่อสกุล ดร. จารุวรรณ สกุลคู
ตำแหน่ง อาจารย์
สังกัด สาขาวิชาการอุดมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. ชื่อ – ชื่อสกุล ดร. ชนัย วรรณะลี
ตำแหน่ง ผู้ช่วยอธิการบดี
สังกัด สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

3. ชื่อ – ชื่อสกุล ดร. ศุภชัย จันท์สุวรรณ
ตำแหน่ง คณบดี
สังกัด คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/ร.ร.๖.๖

วันที่ ๖ พฤษภาคม 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นายทนพคุณ สุคประเสริฐ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงผลงานศิลปปรีชาคุณ” โดยมี อาจารย์สุวพร คังสมวรพงษ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรรถกร วัฒนาณรงค์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์จรัสวรรณ สกุลฤดี เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงผลงานศิลปปรีชาคุณ

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายทนพคุณ สุคประเสริฐ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ชูชาติ)

รองอธิการบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/ว.๕.๕.๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๗ สิงหาคม 2551

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อธิการบดีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

เนื่องด้วย นายพคุณ สุคประเสริฐ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความคิดเห็นของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์คนครี” โดยมี อาจารย์สุพรรณ ตั้งสมวรพงษ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรรถรา วัฒนาณรงค์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์สุภชัย จันทร์สุวรรณ คณบดีคณะศิลปปะนาฏดุริยางค์ และ อาจารย์ชนัย วรรณะถิติ ผู้ช่วยอธิการบดี เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความคิดเห็นของนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์คนครี

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้
นายพคุณ สุคประเสริฐ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ชูชาติ)

รองอธิการบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์

รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5730

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิติศาสตร์ โทรศัพท์ 086-6147-318

ภาคผนวก ง

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ และค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ และค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ

1. ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ 0.94

2. ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม “ความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบัน
บัณฑิตพัฒนศิลป์ ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี”

ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามด้านการจัดดำเนินงานกิจกรรมการแสดงนาฏศิลป์ ดนตรี

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	2.75	6	2.44
2	2.39	7	2.54
3	2.30	8	2.75
4	2.86	9	2.86
5	2.75	10	2.39

ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามด้านคุณค่าทางศิลปะ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)
11	4.02	16	3.79
12	2.59	17	4.71
13	3.92	18	3.86
14	3.12	19	5.22
15	2.49	20	3.13

ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามด้านคุณค่าทางวิชาชีพนาฏศิลป์ ดนตรี

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)
21	2.39	26	1.79
22	3.90	27	1.82
23	2.41	28	3.92
24	5.00	29	1.89
25	2.37	30	2.59

ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามด้านการพัฒนาบุคลากร

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)
31	3.86	36	6.06
32	2.68	37	2.16
33	4.78	38	4.02
34	3.13	39	1.89
35	3.12	40	3.13

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อชื่อสกุล	นายณพคุณ สุตประเสริฐ
วันเดือนปีเกิด	22 กรกฎาคม พ.ศ. 2518
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	30 ซอยผู้ใหญ่นวม ถนนชัยพฤกษ์ แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร 10170
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	ครูชำนาญการ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	วิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2541	ศึกษาศาสตรบัณฑิต (คิตศิลป์ไทย) จากสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
พ.ศ. 2552	ศึกษามหาบัณฑิต (การอุดมศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ